De geschiedenis van twee dreumessen

Er was eens een tweeling, twee broertjes, ontvangen in de schoot van hun moeder. De weken gingen voorbij en naarmate de dreumessen groeiden, groeide ook hun vreugde: "is het niet geweldig dat wij ontvangen zijn? is het niet geweldig dat wij leven?" De tweeling begon zijn omgeving te verkennen. Toen zij de navelstreng ontdekten die hen met hun moeder verbond en hen van voedsel voorzag, jubelden zij het uit: "wat een liefde moet onze moeder voor ons hebben, om zo haar leven met ons te delen!"

Weken gingen voorbij en werden maanden. En zij ontdekten al dadelijk hoe zij veranderd waren. "Wat betekent dát?" vroeg één van hen. "Dat betekent", zei de andere, "dat ons verblijf in deze wereld ten einde loopt". "Maar ik wil hier niet weg," zei de eerste hierop, "ik wil hier altijd blijven". "Er is geen andere keuze", overtuigde de tweede hem, "maar misschien is er nog leven na de geboorte". "Hoe zou dat kunnen", vroeg de eerste zich af, met grote twijfels, "we zullen onze navelstreng verliezen en hoe zullen wij zonder navelstreng kunnen leven? En, wat nog meer is, anderen zijn vóór ons uit deze schoot gekomen en er is niemand terug gekomen om te zeggen dat er leven is na de geboorte. Nee, de geboorte is het einde".
Zo raakte één van de twee helemaal ontredderd en zei: "als ge ontvangen wordt om geboren te worden, wat is dan de zin van het leven in de schoot van zijn moeder? Dat heeft geen zin. Misschien is er zelfs geen moeder". "Maar", wierp de andere op, "zij moet toch bestaan, hoe zouden wij hier anders ontvangen zijn? en hoe hadden wij anders kunnen ontvangen zijn? en hoe zouden wij in leven kunnen blijven?". "Hebt gij onze moeder al gezien?" vroeg de eerste, "misschien bestaat ze alleen maar in onze verbeelding. We hebben ons haar ingebeeld om ons leven aangenamer te maken en het beter te kunnen begrijpen". En zo vulden de laatste dagen in de moederschoot zich met vragen en grote angst.

Tenslotte kwam het moment van de geboorte. Toen de broertjes hun wereld verlieten, deden zij hun ogen open. Ze weenden. Wat zij toen zagen overtrof hun stoutse dromen!

pr. Hermann Kiefe...

(1) Li en de 32e hosties
(2) Fulton Sheen en de aanbidding

Boodschap van 25 november 1997

"Lieve kinderen, vandaag nodig ik jullie uit je bewust te worden van je christelijke roeping. Mijn lieve kinderen, ik heb jullie geleid en leid jullie in deze tijd van genade, zodat jullie je roeping gaan beseffen. De heilige martelaren zijn gestorven met het getuigenis: "Ik ben christen en ik bemin God boven alles." Mijn lieve kinderen, ook vandaag nodig ik jullie uit je te verheugen en blijmoedige en verantwoordelijke christenen te zijn, ervan bewust dat God je geroepen heeft om voor degenen die niet geloven op bijzondere wijze de met vreugde uitgestoken handen te zijn, opdat door het voorbeeld van jullie leven, zij tot geloof en tot liefde voor God komen."

82
DE KLEINE LI

X Toen God in 1979 zijn dienaar Fulton Sheen[1] bij zich riep, huilden er miljoenen Amerikanen en ze hadden het gevoel wees geworden te zijn. Jarenlang hadden zij naar hem geluisterd en geboeid aan zijn lippen gehangen. Hij had een uitzonderlijk charisma; hij bezat een natuurlijke welsprekendheid en was tegelijkertijd begiftigd met de kracht van de heilige Geest. Wat had hij zijn luisteraars te zeggen ? Dat God leeft, dat Hij groots is en zeer de moeite waard. Bisschop Sheen had zo een uitstraling dat de radiozenders om hem vochten, aangezien de luisterdichtheidcijfers door hem hoger uitvielen dan ooit. Met zijn beroemde televisieprogramma '*Het leven is de moeite waard om te leven*' wist hij ongeveer dertig miljoen mensen wekelijks te bereiken[2].

Deze grote aartsbisschop, deze reus in het evangeliseren, had een geheim. Zoals alle grote geesten, de echte grote welteverstaan, koesterde hij in het geheim een ontmoeting, een gebeurtenis uit zijn leven, waarbij de genade hem zo diep had getroffen dat hij voor geen goud ter wereld ooit nog van koers wilde wijken. Maar om te weten wat er is gebeurd, moeten we naar het China van de jaren

[1] Zie foto's in het midden van dit boek.
[2] Hij zei: "Als u gelooft in het ongelooflijke, dan zult u uiteindelijk het onmogelijke kunnen verwezenlijken."

vijftig, toen de onderdrukking van het communisme er op z'n hevigst was...)

Kleine Chinese pasjes...

Zuster Euphrasie is tevreden, want de kinderen van de parochieschool zijn ernstig aan het bidden. Veel van de kinderen hebben twee maanden geleden met grote ernst en met heel hun hart hun eerste communie gedaan. De vraag van de kleine Li van tien jaar laat haar lachen:

— Waarom heeft de Heer Jezus ons niet geleerd om te zeggen: "Geef ons heden onze dagelijkse rijst" ?

Omdat de kinderen 's ochtends, 'middags en 's avonds rijst eten, weet zij niet hoe ze op deze vraag moet antwoorden.

— Dat is... wel, brood wil zeggen: Eucharistie, antwoordde de religieuze.

Gezegd moet worden dat zuster Euphrasie meer vanuit haar hart leeft dan dat ze uitblinkt in de theologie.

— Aan de goede Jezus vraag je de dagelijkse communie en voor je lichaam heb je elke dag rijst nodig. Maar je ziel, waardevoller dan je lichaam, heeft honger naar dit brood, dat het Brood des Levens is.

Als in de maand mei Li haar eerste communie doet, zegt ze in haar hart tegen Jezus:

— Geef mij elke dag mijn dagelijks brood, opdat mijn ziel mag leven en het goed mag maken.

Sindsdien gaat Li elke dag ter communie. Maar zij beseft goed dat de 'slechterikken' (de goddeloze communisten), haar het elk moment kunnen beletten om Jezus in de communie te ontvangen. Daarom bidt ze vurig dat dit nooit zal gebeuren. Ze zijn al een keer in de klas geweest en hebben toen aan de kinderen gezegd:

— Jullie moeten ogenblikkelijk al je afgodsbeelden afgeven.

Li wist maar al te goed wat ze daarmee bedoelden. En toen hebben de kinderen, bang als ze waren, al hun zorgvuldig geschilderde bidprentjes onder dwang moeten afgeven. En daarna heeft de commissaris met een woedend gebaar het kruisbeeld van de muur

gerukt en het toen ook nog op de grond gegooid en vertrapt, terwijl hij uitschreeuwde:

— Het nieuwe China duldt zo'n grove vorm van bijgelovigheid niet meer.

De kleine Li, die zo dol was op haar afbeelding van de Goede Herder, probeerde die in haar bloes te verstoppen; het was de afbeelding die ze op haar eerste communie had gekregen. Zij kreeg een harde klap, zij verloor haar evenwicht en viel toen op de grond. De commissaris liet de vader van het meisje bij zich komen en vernederde hem alvorens hem vast te binden.

Diezelfde dag dreef een politierazzia alle mensen samen in de kerk, waar ze een nieuw type preek kregen voorgeschoteld, dat de commissaris met stemverheffing te berde bracht, om zo de missionarissen en de 'vertegenwoordigers van het Amerikaanse imperialisme' belachelijk te maken... Met een donderende stem beval hij de militie het tabernakel stuk te slaan. De mensen hielden hun adem in en baden vurig.

Naar de mensen toegekeerd, schreeuwde de man:

— Nu kunnen jullie zien of jullie Christus zich weet te verdedigen. Zie wat ik doe met jullie 'Werkelijke Tegenwoordigheid'; een truc van het Vaticaan om jullie nog meer uit te buiten.

Terwijl hij dit zei, pakte hij de ciborie en wierp alle hosties op de grond. Verbijsterd deinsden de gelovigen terug, en wisten nog net een schreeuw te onderdrukken.

De kleine Li is als aan de grond genageld. O, wat heeft men met het brood gedaan ? Haar rechtschapen en onschuldige hartje begint te bloeden bij de aanblik van al die hosties die verspreid op de grond liggen. Is er dan niemand om Jezus te verdedigen ? De commissaris drijft er de spot mee en zijn godslasteringen gaan soms gepaard met een vette lach. Li huilt in stilte.

— En nu, iedereen naar buiten, schreeuwt de commissaris, en wee degene die het lef heeft om terug te keren in dit hol van bijgeloof.

De kerk stroomt leeg. Maar naast de aanbiddende engelen, die altijd aanwezig zijn bij Jezus-Hostie, is daar ook nog een andere

getuige, die niets heeft gemist van dit voorval dat zich onder zijn ogen afspeelt. Het is vader Luc, van de Buitenlandse Missie. De parochianen houden hem verborgen in een nis in het koor, vanwaar hij uitzicht heeft op de hele kerk. Hij gaat op in een gebed van eerherstel en lijdt eronder dat hij zich niet kan bewegen: want hij hoeft zich maar te bewegen en de parochianen die hem hebben weggemoffeld worden gearresteerd omdat ze verraad hebben gepleegd.

— Heer Jezus, heb medelijden met uzelf, bidt hij, vol angst, voorkom deze heiligschennis. Heer Jezus.

Plotseling wordt de drukkende stilte in de kerk doorbroken door een piepend geknars. De deur gaat zachtjes open. Het is de kleine Li van nog geen tien jaar en kijk, met kleine Chinese pasjes nadert ze het altaar... Zij bezorgt vader Luc doodsangsten: ze kan op elk moment worden gedood. Maar hij mag geen contact met haar hebben. Hij kan alleen maar toekijken en alle heiligen in de hemel smeken om dit kind te sparen. Eerbiedig buigt de kleine voorover en begint in stilte te aanbidden, zoals zuster Euphrasie het haar heeft geleerd. Ze weet dat ze eerst haar hart moet voorbereiden, voordat ze Jezus kan ontvangen. Met gevouwen handen bidt ze op een mysterieuze manier tot haar dierbare, in de steek gelaten en mishandelde Jezus. Dan ziet vader Luc hoe ze nog dieper voorover buigt en op handen en voeten met haar tong een hostie opraapt. Dan knielt ze, en richt zich naar binnen gekeerd tot haar hemelse bezoeker. Elke seconde telt, vader Luc vreest het ergste... Als hij maar iets tegen haar zou kunnen zeggen. Maar het kind vertrekt weer zachtjes, zoals zij ook is gekomen, bijna huppelend.

Er zijn nog hevige zuiveringen aan de gang en de vliegende brigade die de orde moet handhaven, kamt heel het dorp en de omgeving uit. Dat is het lot van het Nieuwe China. Bij de boeren durft niemand zich te roeren. Verscholen in hun hutten van bamboe, hebben ze geen idee wat de toekomst hen zal brengen.

Elke morgen echter, weet onze kleine Li te ontsnappen, om haar Levende Brood in de kerk terug te vinden. Daar speelt zich dan precies dezelfde ~~de~~ scène af als op die beruchte avond: ze pakt een hostie op met haar tong en verdwijnt. Vader Luc fronst zijn wenkbrauwen: waarom neemt zij ze niet allemaal tegelijk ? Hij weet

hoeveel hosties het zijn: tweeëndertig. Weet zij dan niet dat zij er meerdere tegelijk kan oprapen.

Nee, dat weet zij niet. Zuster Euphrasie is hier duidelijk over geweest: "Een hostie per dag volstaat. En je raakt de hostie niet aan, maar ontvangt haar op de tong." De kleine houdt zich aan de regels.

Op een dag is er nog maar één hostie over. Bij het krieken van de dag sluipt het kind zoals gewoonlijk de kerk binnen en nadert het altaar. Ze knielt neer en bidt vlakbij de hostie. Vader Luc onderdrukt een schreeuw.

Bij de ingang van de deur staat een soldaat en hij richt zijn revolver. Men hoort alleen een doffe knal, gevolgd door een schaterlach. Het kind zakt meteen in elkaar.

Vader Luc denkt dat zij dood is, maar nee, hij ziet hoe zij nog met moeite in de richting van de hostie kruipt en haar lippen erop plakt. Dan volgen nog enkele stuiptrekkingen, waarna haar lichaam zich plotselinge ontspant. De kleine Li is dood.

Ze heeft alle hosties gered[3].

Elke dag een 'heilig uur'

vervolg v. p. 419

Twee maanden voor hij op vierentachtigjarige leeftijd stierf, gaf Mgr. Sheen tijdens een interview op een van de nationale televisiezenders zijn geheim aan het publiek vrij.

— Excellentie, vroeg de journalist, u hebt miljoenen mensen in de hele wereld geïnspireerd. Maar uzelf, wie heeft u geïnspireerd. Een paus misschien ?

— Noch een paus, noch een kardinaal antwoordde hij. Zelfs geen priester of religieuze. Mij heeft een klein Chinees meisje van tien jaar geïnspireerd.

---

[3] Het verhaal van deze kleine Chinese wordt verteld in "*Les Voleurs de Dieu*" (De dieven van God), geschreven door Maria Winowska. Omdat zij zeer nauw verbonden was met de cultuur van de Russische, Poolse en Chinese intelligentsia tijdens de verschrikkelijke jaren van de vervolgingen, heeft Maria ervoor gezorgd dat verschillende herinneringen aan waardevolle gebeurtenissen uit het leven van enkele Poolse heiligen (zoals frère Albert, zuster Faustina, pater Maximiliaan Kolbe) aan de vergetelheid zijn onttrokken.

Toen vertelde Mgr. Sheen het verhaal van de kleine Li. En zo liet hij zijn intieme testament na. De liefde van dit kind voor Jezus in de Eucharistie heeft zo'n indruk op hem gemaakt, voegde hij eraan toe, dat hij op de dag dat hij dit ontdekte de Heer heeft beloofd, elke dag van zijn leven tot aan zijn dood, een uur het Heilig Sacrament te aanbidden, wat er ook zou gebeuren. En Mgr. Sheen heeft niet alleen zijn belofte gehouden, maar hij heeft ook nooit een gelegenheid voorbij laten gaan om de liefde voor Jezus in de Eucharistie uit te dragen. Hij hield niet op de gelovigen uit te nodigen om elke dag een 'heilig uur' door te brengen voor het Heilig Sacrament.

Voor hem stond het onomstotelijk vast: dit onbekende en arme kind uit China was de vonk die de geweldige vruchtbaarheid van zijn apostolaat heeft bewerkt. Die dag begreep heel Amerika, terwijl het voor de buis zat gekluisterd, dat de miljoenen harten die deze grote prediker had geraakt, in wezen door de kleine Li waren geraakt. Dat het grote aantal bekeringen dat via deze heuze mediagigant was bewerkt, in werkelijkheid het werk was van haar kleine zuivere hartje. Dat de miljoenen aanbidders, die deze heilige bisschop tot aanbidding van het Heilige Sacrament had gebracht, in werkelijkheid daartoe waren gebracht door haar tweeëndertig heldhaftige bezoeken aan de op de grond geworpen Jezus. Dat de opbloei van wijdingen en roepingen, die deze zo populaire prelaat van Amerika had weten op te wekken, in wezen te danken was aan deze kleine Chinese martelares en haar bloedbruiloft met het Lam[4]...

Lieve kleine Li, als ik je dit boek heb opgedragen is dat omdat je als heldin mijn voorkeur geniet. Maar, ik moet je bekennen, er is ook een andere wat meer baatzuchtige reden: je werk is nog niet af. Geef je ogen de kost en zie: vandaag de dag zijn het niet tweeendertig hosties die op de grond liggen, maar wel duizenden, miljoenen.

Elke dag wordt Jezus geslagen, wordt er om Hem gelachen, wordt Hij vertrapt. Het aantal sekten dat de Eucharistie ontheiligt groeit met de dag. In bijna alle parochies communiceren elke zondag wel enkele gelovigen op onwaardige wijze, terwijl ze in diepe

[4] Volgens Maria Winowska was de kleine Li eerder teruggetrokken van temperament, ze sprak nauwelijks. Ze was zeer verlegen en gaf de voorkeur aan luisteren.

zonde leven die de Bijbel een gruwel noemt en die de dood van de ziel veroorzaken. Jezus is nog nooit zo gemarteld, kleine Li. We laten nog maar buiten beschouwing de onverschilligheid van zoveel uitverkozenen, die te vaak opgaan in de wereldse aangelegenheden en zich niet bewust zijn van de onpeilbare liefde waarmee zij worden bemind. Hoeveel tabernakels staan er in Frankrijk verlaten en onder stof bedolven bij. En als men toch wil aanbidden, dan staat men voor een gesloten deur. In Amerika is het tabernakel vaak in een hoek van de kerk geplaatst, als het al niet in de sacristie is. Soms heeft men zelfs de bidstoelen verwijderd, en wee degene die tijdens de consecratie durft te knielen: dat hoort niet en de kans is reëel dat je wordt buitengesloten.

Bij de catechese vind je nog nauwelijks zusters van het slag van Zr. Euphrasie en nu worden de kinderen er vaak niet toe gebracht om Jezus te leren kennen en om Hem te beminnen. Ook in de gezinnen spreken ouders maar zelden, zonder meer, over Jezus als over een goede vriend. Integendeel, er wordt aan voorbijgegaan, met als gevolg dat de kinderen denken dat God niet bestaat en ze zo teloorgaan in het atheïsme.

Ik kan nog lang doorgaan, maar vanuit de hemel zie je alles zoveel beter. Nee, jouw werk zit er nog niet op, kleine Li. Eerlijk gezegd, is met jouw martelaarschap in China je werk pas begonnen. Kom ons te hulp. Zoals je Bisschop Sheen hebt bijgestaan, sta nu ook elke priester, elke bisschop elke gewijde en elke christen bij. Openbaar ons het verborgen Kind, jouw grote vriend. Geef ons iets van jouw onverdeelde liefde voor Jezus, deze diepgewortelde en tedere liefde van je onschuldige hart...

Medjugorje, 13 mei 2006

Op het Feest van Onze Lieve Vrouw van Fatima

De klompjes van kleine Wolf

Er was eens lang geleden – zo lang geleden dat de hele wereld die tijd vergeten is – in een stad in het noorden van Europa – waarvan de naam zo moeilijk uit te spreken is dat niemand die kan onthouden – een jongetje van zeven jaar, dat Wolf heette, een weeskind van een oude tante die hard en gierig was en hem alleen maar op Nieuwjaarsdag een kus gaf, en die een zucht van treurnis slaakte elke keer dat zij hem een lepel soep gaf.
Maar het arme kleine ventje was van nature zo goed dat hij evengoed van de oude vrouw hield, hoewel ze hem veel angst aanjoeg. Nooit kon hij zonder afgrijzen de grote wrat aan het eind van haar neus zien, die versierd was met vier grijze haren.

Omdat in heel het dorp bekend was dat de tante van Wolf een huis bezat en een oude sok vol goudstukken, durfde zij haar neefje niet op de armenschool te doen. Maar ze wist een zodanige korting te bedingen bij de hoofdmeester van de school waar kleine Wolf naartoe moest, dat de slechte meester, die zich ergerde aan een zo slecht gekleede leerling voor wie zo slecht betaald werd, hem heel vaak en onrechtvaardig strafte, met de ruggeplank en de ezelsmuts. Hij zette zelfs zijn medescholieren tegen hem op, allemaal zoontjes van welgestelde ouders, die van de wees hun zondebok maakten.
Het arme kleine ventje was daarom zo miserabel als de straatstenen, en kroop weg in de verste hoekjes om te huilen. Toen werd het Kerstmis.
Op kerstavond nam de schoolmeester zijn leerlingen altijd mee naar de nachtmis, en

Illustratie: christmas-tales.org

hinkte hij, zo goed hij kon, op zijn wintervoet heen en ging met zijn sok slepend door de sneeuw terug naar zijn tante.

"Kijk dat snertjoch nou toch!", schreeuwde de tante, uitzinnig van woede toen hij terugkeerde zonder een van zijn klompen. "Wat heb je met je klomp gedaan, rotjoch?"
Kleine Wolf kon niet liegen en hoewel hij trilde van angst bij het zien van de grijze haren die overeind stonden op de neus van de boze vrouw, probeerde hij stotterend uit te leggen wat hij had meegemaakt.
Maar de oude vrouw barstte uit in een angstaanjagend gelach.
"Aha, meneer doet zijn schoen uit voor bedelaars! Aha, meneer geeft zijn klomp aan een kind op blote voeten! Dat is het nieuwste! Wel, als je er zo over denkt, ga ik de klomp zetten die jij bij de schoorsteen hebt achtergelaten en ik verzeker je dat het Kerstkind daar vannacht iets in zal stoppen om jou morgen mee te slaan. En je zult de dag van morgen doorbrengen op water en brood. We zullen zien of jij de volgende keer je klompen weer meegeeft aan de eerste bedelaar die voorbijkomt."
En nadat ze hem een reeks oorvijgen had gegeven, stuurde de boosaardige vrouw de arme jongen naar zijn bed op zolder.
Maar de volgende morgen, toen de oude vrouw gewekt door de kou en schuddend van de hoest naar beneden ging, zag zij – o heerlijk gezicht – de grote schoorsteen vol prachtig speelgoed staan, met puntzakken vol heerlijk snoepgoed en allerlei fijne dingen. En nog voor al dit heerlijks stond

bracht hen dan terug naar hun huis.
Deze keer kwamen, omdat de winter dat jaar erg streng was, en omdat er enkele dagen lang een grote hoeveelheid sneeuw was gevallen, de scholieren warmpjes aangekleed en ingepakt naar de afspraak, met hun bontmutsen diep over hun oren getrokken, met dubbele en driedubbele jassen, gebreide handschoenen en wanten, en goede dikke spijkerschoenen met dikke zolen. Alleen kleine Wolf kwam huiverend in de kleren die hij doordeweeks en 's zondags droeg, en met niets aan zijn voeten dan geitenwollen sokken en lompe klompen.

Zijn onnadenkende kameraadjes maakten talloze grappen over zijn droevige uitstraling en zijn boerenkleding. Maar de wees was zo druk bezig op zijn vingers te blazen en leed zo onder zijn winterhanden dat hij er geen acht op sloeg, en met de meester voorop ging het groepje jongens op weg naar de kerk.
Het was mooi in de kerk, die stralend licht was van waskaarsen, en de scholieren die opgewonden waren van de aangename warmte, gebruikten het spelen van het orgel en het zingen om zacht met elkaar te praten. Ze schepten tegen elkaar op over de heerlijke diners die hun thuis wachtten. Het zoontje van de burgemeester had, voor hij naar buiten was gegaan, een reusachtige gans gezien die zwartgevlekt als een luipaard was van de truffels. In het huis van de eerste burger stond een kleine dennenboom in een houten doos, en aan de takken hingen sinasappelen, snoep en speelgoed. En de kokkin van de burgervader had achter haar rug de twee bindsels van haar muts opgespeld, wat ze alleen maar deed op dagen van inspiratie, als zij zeker wist dat haar beroemde kandijsuiker zou gaan lukken. En vervolgens hadden de scholieren het ook over wat het Kerstkind hun zou brengen, wat hij in hun schoenen zou doen, die zij natuurlijk zorgvuldig bij de schoorsteen zouden zetten voor ze naar bed gingen. En de ogen van die kleine kereltjes, beweeglijk als een groepje muizen, fonkelden van pret bij het de gedachte aan de roze puntzakjes geroosterde amandelen, aan de loden soldaatjes die in bataljons in dozen stonden opgesteld, aan de speelgoeddieren die roken naar gevernist hout en aan de schitterende harlekijnen die overdekt waren met purper en belletjes.
Kleine Wolf wist uit ervaring heel goed dat zijn oude vrekkige tante hem zonder eten naar bed zou sturen. Maar in de eenvoud van zijn ziel, wetend dat hij het hele jaar zo goed en ijverig was geweest als maar mogelijk was, hoopte hij dat het Kerstkind hem niet zou vergeten. Ook hij keek er gretig naar uit om straks zijn klompen bij het as van de haard te zetten.
De nachtmis ging uit, de gelovigen gingen naar huis, verlangend naar het kerstdiner, en de troep scholieren, die twee aan twee achter hun leraar liepen, verliet de kerk.

Nu lag in het kerkportaal op een stenen zetel onder een gotische nis een kind te slapen – een kind dat gehuld was in een gewaad van wit linnen en wiens voetjes naakt waren, ondanks de kou. Het was geen bedelaar, want zijn gewaad was nieuw en mooi, en dichtbij hem op de grond lagen in een bundel een rechthoek, een beitel, een passer en andere stukken gereedschap van een timmermansleerling. Onder het sterrenlicht had zijn gezicht, met de ogen gesloten, een uitdrukking van goddelijke zachtheid en zijn lange gulden haarlokken leken wel een aureool om zijn hoofdje. Maar de voetjes van het kind, blauw van de kou van een decembernacht, waren akelig om te zien.
De scholieren die zo goed gekleed en geschoeid waren voor de winter, gingen achteloos aan het onbekende kind voorbij. Een van hen, het zoontje van een van de belangrijkste mensen in het dorp, keek naar het zwervertje met een uitdrukking waaruit je heel de minachting van de rijken voor de armen kon aflezen, van de weldoorvoeden voor de hongerigen.
Maar kleine Wolf, die het laatst uit de kerk kwam, hield vol medelijden stil bij het prachtige slapende kind.
"Ach", zei de wees bij zichzelf, "wat vreselijk: dit arme kleintje gaat blootsvoets door zulk slecht weer. Maar het ergst van alles is dat het vannacht niet eens een schoen of klomp heeft om te zetten terwijl het slaapt, zodat het Kerstkind er iets in kan doen om het in zijn ellende te troosten."
En vanuit de goedheid van zijn hart nam kleine Wolf de klomp van zijn rechtervoet, en zette die voor het slapende kind, en toen de rechterklomp, die haar neef aan de kleine bedelaar had gegeven, naast de linkerklomp, die zij daar zelf die avond gezet had, en waar ze van plan geweest was een roe in te doen.
En toen kleine Wolf de trap af kwam rennen om te weten waarom zijn tante zo schreeuwde, en hij in kinderlijke verrukking bleef staan voor al deze schitterende kerstcadeaus, klonken er buiten plotseling luide schaterlachen. De oude vrouw en de kleine jongen gingen naar buiten om te zien wat er aan de hand was en zagen al de buren verzameld rond de openbare pomp. Wat was er gebeurd? O, iets heel leuks en erg buitengewoons. De kinderen van al de rijke mensen in het dorp, die de ouders met de prachtigste geschenken hadden willen verrassen, hadden alleen een roe in hun schoen gevonden.

Toen zetten de wees en de oude vrouw, denkend aan al de prachtige dingen bij hun schoorsteen, grote ogen op. Maar daar kwam de pastoor met een gezicht vol verbazing. Boven de zetel, naast de kerkdeur, op dezelfde plaats waar de avond tevoren een kind had geslapen, gehuld in een wit gewaad en met blote voeten ondanks de kou, daar had de priester, precies waar het kind zijn hoofdje had neergelegd, een kring van goud gezien, ingelegd met edelstenen.
En zij sloegen allen vroom een kruis, omdat ze begrepen dat het mooie slapende kind met de timmermansspullen, Jezus van Nazareth zelf was geweest, die voor een uur weer geworden was zoals Hij was, toen Hij werkte in het huis van zijn ouders. En zij bogen allen diep voor het wonder dat de goede God had willen laten gebeuren, om het geloof en de naastenliefde van een kind te belonen.

FRANÇOIS COPPÉE

Borreman Guy

Van: Borreman Guy <guy.borreman@jesuits.net>
Verzonden: zaterdag 24 mei 2014 10:38
Aan: guy.borreman@jesuits.net
Onderwerp: FW: Gedicht: "Als het leven pijn doet "

Als het leven pijn doet

Als je bij het openen van je ogen,
terug verlangt naar duisternis,
als de je dag reeds wilt ontvluchten,
nog voor hij echt begonnen is,
als je pijn alweer kunt voelen,
ergens verborgen in je maag,
en je gedachten gaan weer woelen,
hoe je het weer redden moet vandaag.

Is smart de hoofdbrok in je leven,
is eenzaamheid je vaste vriend,
kan je slechts nemen en niet geven,
en blijf je in je hart een kind.
Een kind dat wacht met open handen,
die nooit kunnen worden gevuld,
een kind zonder familiebanden,
maar met een groot gevoel van schuld.

En zijn de mensen onbegrijpend,
lijkt ie'dreen tegen jou gekant,
en krijg jij steeds maar weer te horen,
"Jij hebt het zelf toch in de hand"
ervaar je elk woord als een verwijt,
al is het nog zo goed bedoeld
maar het je wonden openrijt,
't Is op onwetendheid gestoeld.

Vergeef des mensen onbegrip,
hoe zouden ze ook vatten,
een zeer dat zoveel dieper is,
dan een normaal mens kan bevatten.
kun je niet zien dat ze om je geven,
al was het maar één enkel mens,
en toch zou je het zo graag beleven,
maar je kan het niet zien en het blijft bij een wens.

En toch bid ik, dat eens Gods olie;
die alle pijn en zeer verlicht,
mag stromen over al die wonden,
en ze uiteindelijk ook dicht.
God moge elke dag bij u zijn,
en Hij zal wegnemen alle pijn.

Borreman Guy

Van: Katrien Vens <katrienvens@gmail.com>
Verzonden: vrijdag 23 mei 2014 20:53
Aan: guy.borreman
Onderwerp: Is er een kracht die geneest

Is er een kracht die geneest

Is er een kracht die geneest

als wij op de bodem van ons kunnen zijn?

Als wij pijn hebben, ziek zijn

of eenzaam door de dagen gaan:

is er een kracht die ons doet opstaan?

Kom bij mij niet aan met mooie woorden,

zeg niet dat lijden een zin heeft, een doel!

Als de afgrond zich opent en er nergens houvast is,

troost mij dan niet met andermans pijn.

Kom bij mij niet aan met schoonheid en zon.

Maar waak met mij in de grot van de smart,

begrijp de volle omvang van mijn klacht.

Kleineer mij niet,

laat mij mijn waardigheid.

Wie weet, in de nacht, tussen jou en mij,

roert zich een kracht die geneest.

Catharina Visser

Le nombril

" Ca me tracasse beaucoup, se dit Dieu, cette manie qu ils ont de se regarder le nombril au lieu de regarder les autres. J'ai fait le nombril sans trop y penser, comme un tisserand qui arrive à la dernière maille et qui fait un nœud pour que ça tienne. Un endroit qui ne parait pas trop. J'étais si content d'avoir fini! L important, c'est que ça tienne. D'habitude, ils tiennent bon les nombrils.

Mais ce que je n'avais pas prévu et qui n'est pas loin d'être un mystère, même pour moi, se dit Dieu, c'est l'importance qu'ils accordent à ce petit noeud, intime et bien caché. De toute ma création, ce qui m'étonne le plus et que Je n'avais pas prévu c'est tout le temps que les humains mettent à se regarder le nombril au lieu de voir les problèmes des autres. J'hésite, se dit Dieu, Je me suis peut être trompé. Si ce n'était pas trop de tout recommencer, Je placerai à chaque être humain le nombril en plein milieu du front. Comme cela, ils seraient bien obligés de regarder les autres!"

Je (Guy Gilbert) trouve ce texte très beau et pas con du tout. Arrêtez-vous de regarder votre nombril. Un malheur ou une séparation sont toujours terribles, je le comprends, mais nous devons dépasser cela. Le monde est beau malgré les avaries de la vie, ses chocs, ses ruptures et ses imprévus. Aller vers les autres est le meilleur moyen pour sortir de sa solitude.

De navel

Dat stoort me toch erg, zegt God tegen zichzelf, die manie van de mensen om altijd naar hun navel te kijken in plaats van naar de anderen te kijken. Ik heb die navel gemaakt zonder er te lang bij na te denken, zoals een wever die aan het einde van zijn werk er een knoop in legt opdat het niet zou losgaan. Op een plaats die niet gauw vertoond wordt. Ik was zo blij dat het werk af was! Belangrijk is dat het houdt. En die navels houden gewoonlijk wel.

Maar wat Ik niet voorzien had en wat haast een mysterie is, zelfs voor mij, zegt God, dat is het belang dat ze aan dat intieme knoopje hechten dat daar toch goed verborgen zit. Wat mij het meest verwondert in mijn hele schepping en wat Ik niet voorzien had, is al de tijd die de mensen steken in die navelstaarderij in plaats van de problemen van de anderen te zien. Ik weet het niet zo goed, zegt God, misschien heb Ik me wel vergist. Als het niet zo'n klus was om de hele schepping over te doen, dan zou Ik bij de mensen hun navel midden op hun voorhoofd zetten. Dan zouden ze wel moeten kijken naar de anderen!"

Ik (Guy Gilbert) vind dit tekstje heel mooi en absoluut niet stom. Hou ermee op om altijd naar uw navel te kijken. Een ongeluk of een scheiding zijn altijd erg, ik begrijp dat, maar er komt een moment dat we daar overheen moeten. De wereld is mooi ondanks alles wat er misloopt in het leven, ondanks alle schokkende ervaringen, breuken en onvoorziene omstandigheden. Naar de anderen toegaan is de beste weg om uit zijn eenzaamheid te geraken.

QUESTIONS POSEES A CELUI QUI VEUT GUERIR

① Crois-tu que ce Jésus qui a vécu il y a 2.000 ans en Israel est aujourd'hui toujours vivant parmi nous ?

② Crois-tu que ce Jésus qui a été tué sur la Croix à cause de nos péchés,est ressuscité,vivant pour toujours parmi nous ?

③ Quand Jésus vivait en Israel,Il a guéri de nombreux malades et ressuscité 3 morts. Crois-tu qu'Il possède aujourd'hui encore la même puissance et qu'il n'existe aucune maladie qu'Il ne puisse guérir ?

④ Ce Jésus toujours Vivant aujourd'hui,crois-tu qu'Il connait parfaitement tout ton cheminement depuis le jour où tu as été conçu dans le sein de ta mère jusqu'à maintenant ainsi que toutes tes souffrances,tes maladies,tes misères et tes ennuis ?

⑤ Crois-tu que le Seigneur Jésus t'aime infiniment comme si tu étais seul(-e)au monde au point de vouloir se donner tout entier à toi ?

⑥ Jésus nous dit:"Demandez et vous recevrez !".Crois-tu qu'Il est toujours fidèle à Sa Promesse ?

⑦ Aux noces de Cana,Marie avait dit à Jesus:" Ils n'ont plus de vin!"et aux serviteurs:"Faites tout ce qu'Il vous dira!".Ceux-ci obéirent aux indications de Jésus,et ils furent témoins du miracle:plus de 600 litres d'eau changée en un vin de première qualité(Jean,2/1-10).Crois-tu que Marie est toujours vivante, possédant toujours ce même coeur attentif à nos besoins et les transmettant à son Bien-Aimé Fils Jésus,surtout lorsque nous Lui disons: "Priez pour nous maintenant et à l'heure de notre mort" ?

Si tu crois à tout cela,ajoute:"Seigneur Jésus,je crois en Toi et je me livre entièrement entre tes mains,mais augmente ma foi,encore si faible!"

Alors,unis dans cette même foi,nous pourrons prier ensemble d'un seul coeur.Depuis Oct.1988,chaque premier vendredi du mois,je célèbre la Messe en priant tout particulièrement pour les malades.Je constate les nombreuses grâces reçues.C'est pourquoi je continue.J'inscris les noms de ceux qui ne peuvent venir à cause de la distance ou de l'état de santé.Et je dépose ce registre sur l'autel.Pour Jésus,la distance n'est pas un problème.

Over de eenzaamheid

de parabel van de tarwekorrel

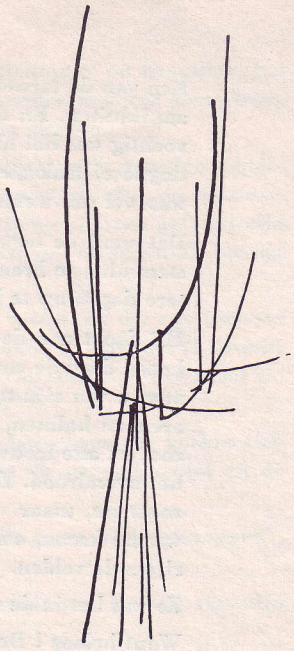

Het was een triestige, kille herfstdag. Aan hagen en bomen hingen rode rozebottels en vogelbessen, elk blad droeg een kleine, zilveren neveldruppel, en overal zag men verlept gras en gele blaren. Een eenzame kar schokte over de modderige weg ; de voerman had een grote wollen doek om de hals, en sloeg van tijd tot tijd de armen over elkaar om zijn bloed wat sneller te doen lopen en zich een beetje te verwarmen.

Diezelfde dag ging ook een zaaier uit om te zaaien. Met de graanzak over zijn linkerarm ging hij langzaam verder, en strooide met de rechterhand de zaadkorrels over de beploegde aarde.

Het was een groot veld. Lang en zwart strekte het zich voor hem uit, met lange rechte voren, die over heel de lengte naast elkaar liepen. Aan het verst verwijderde einde scheen het veld smaller te worden. De man ging tot aan de plek waar het veld smal scheen. Maar toen hij daar aankwam was het even breed als op iedere andere plaats, en nu scheen het andere eind het smalle te zijn. En toen ging hij weer terug naar de plaats vanwaar hij het eerst gekomen was, en daar aangekomen keerde hij om en ging wéér terug.

Bij iedere stap strooide hij zijn zaadkorrels uit - het was goede volle tarwe - en de korrels vielen en rolden en verborgen zich in de zwarte, mulle grond.

En dit deed hij zo tot de avond. Toen was zijn zak leeg en ging hij naar huis, naar zijn avondeten en zijn bed.

* * *

Een van de tarwekorrels lag geheel alleen tussen twee zwarte, vochtige aardkluiten. En deze korrel was het heel droef te moede. Donker en vochtig was het hier, en nog donkerder en vochtiger werd het, want de dagnevel trok zich te zamen en werd een stromende nachtregen. Dit was wel om wanhopig te worden.

Dat werd de tarwekorrel dan ook. En om zich in een nog somberder stemming te brengen, begon hij alle mogelijke herinneringen aan betere dagen op te halen.

Hij dacht aan de tijd dat hij hoog boven in de slanke aar zat, geliefkoosd door de zon, gewiegd door de wind, gelukkig als een kind in de armen van zijn moeder. Heel het grote, grijs-groene tarweveld was vol aren en halmen, en boven aan de blauwe hemel stond een stralende zon, en alle leeuweriken zongen van het aanbreken van de dag tot aan het avondrood. En als de zon onderging, werd het niet kil en vochtig zoals nu, maar viel een milde dauw als een lavende drank over het warme koren, en een grote gouden maan scheen liefelijk neer op de rijpende velden.

Zo was het in de mooie dagen, die nu voor altijd voorbij waren...

Want helaas ! De ontzettende dag kwam waarop de sikkel over de velden zong en zich sissend een weg door het koren sneed. En de bindsters volgden met hun harken, en het koren werd samengebonden en op wagens geladen. Het hele veld was als een slagveld waarvan voortdurend doden en gewonden worden weggedragen.

Daarop kwam de nog ontzettender dag dat de dorsvlegel in het gouden koren onbarmhartig ronddanste, als iemand die blindelings slaat, en de aren verpletterde. De leden van elke kleine korrelgroep vlogen in alle richtingen uiteen en zagen elkaar nooit terug.

Maar in de korenzak was er toch nog gezelschap geweest. De korrels lagen wel een beetje opeengedrongen en het was soms moeilijk om adem te halen - ze konden echter met elkaar spreken, je had lotgenoten...

Maar nù was het algehele verlatenheid, treurige eenzaamheid, een zekere ondergang... De tarwekorrel wist dat hij geen vochtigheid verdragen kon, hij was de laatste tijd erg gevoelig geworden. Hij merkte al dat het in het buitenste cellenweefsel begon te jeuken en te steken... En vochtiger en vochtiger werd het ieder ogenblik. Het kon niet lang meer duren of de hele korrel zou doorweekt zijn - en wat zou er dan van hem worden ?

* * *

De volgende dag ging de eg over het veld en nu kwam de korrel in het pikdonker te liggen. Aarde erboven, aarde eronder, aarde aan alle

kanten. En vochtig was het nog altijd.

De korrel voelde zich erg ziek. Hij kreeg stekingen en krampen, het water drong overal door zijn huid, in zijn ingewanden was geen droog plekje meer te vinden. Hij scheen te moeten sterven.

Toen dacht hij vol heimwee voor het laatst aan zijn zonnige dagen. „Ach", klaagde hij, „waarom werd ik geschapen, als alles op zo'n verschrikkelijke manier moet eindigen ? Veel beter zou het geweest zijn als ik het licht van de zon niet gekend had en van dit ogenblik bevrijd was gebleven !"

Toen sprak een stem tot het arme, verlaten wezen, en die stem scheen uit de diepte der aarde te komen : „Vrees niet, je zult niet te gronde gaan. Geef je getroost en gewillig over - en ik beloof je een beter ik. Sterf omdat het mijn wil is, en je zult leven."

„Wie bent u die daar spreekt ?" vroeg de korrel, en hij voelde zich diep doordrongen van eerbied, want het was als sprak Iemand tot de hele aarde.

„Ik ben degene die je geschapen heeft, en die je nu wil herscheppen", luidde het antwoord.

Toen gaf de arme, stervende tarwekorrel zich aan de wil van zijn Schepper over - en wist van niets meer.

* * *

Op zekere lentemorgen, een van de eerste van het jaar, stak een groen spruitje zijn kop uit de vochtige aarde omhoog. De zon scheen zo warm dat de aarde ervan dampte. En hoog in de blauw lucht zongen ontelbare leeuweriken.

De tarwekorrel - want hij was dat groene spruitje - keek verbaasd om zich heen. Hem was dus werkelijk het leven teruggeschonken, hij was weergekeerd naar de zon en het gezang van de leeuweriken. Hij zou opnieuw leven.

En dat niet alléén. Want rondom zich op het veld zag hij andere groene spruitjes - een heel leger - en hij herkende in hen zijn broeders.

Toen voelde de jonge plant hoe een zwellende levensvolheid hem doortrilde, en het was of hij uit louter dankbaarheid tot aan de lichtende hemel moest opgroeien en die met zijn halmen moest liefkozen.

En hetzelfde dankgejubel scheen ook de leeuweriken zo hoog in de lucht te drijven als zij vliegen konden, en hoe hoger zij kwamen, hoe helderder zij zongen...

En een stem, die thans van boven en niet uit de aarde kwam, zei : „Wanneer de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen. Sterft hij echter, dan zal hij veelvoudige vrucht dragen."

Johannes Jörgensen

De treurwilg

Toen Maria en Jozef met hun Kindje al enige tijd in de stal woonden, kwam er in de schemering eens een man binnen. Hij groette zacht en geruststellend, maar Jozef schrok toch zeer van het ernstige uiterlijk van de bezoeker, aldus een verhaal van Anton Coolen.

De vreemdeling ging tussen Maria en Jozef aan de ruwhouten tafel zitten. Jozef zat hem vragend aan te kijken. Toen zei de onbekende bezoeker met zachte stem:
"Jozef, gij moet uw vrouw en Kind nemen en met hen vluchten, want ik weet dat Herodes het Kind zoekt en er op loert om het kwaad te doen en het te doden."
Op dat ogenblik voelde Jozef hoe zijn hart vervuld was van een zwaar en groot verdriet. Hij had al die tijd dat ze hier woonden, in een stille, diepe vreugde geleefd, omdat het Kind zo algemeen bemind werd. Herders hadden het hun liefde en geschenken gebracht, de drie machtige en rijke wijzen hun uitgelezen offergaven en de sterren hadden voor Hem gebogen. Nu moest hij geloven dat er in de boze wereld nog iemand was, die niet alleen onverschillig kon zijn voor het Kind, maar die het haatte en verachtte en naar het leven stond, zodat zij nu zwak en angstig moesten vluchten. Nee, geen vreugde en geen aardse vrede zijn volmaakt, overal hebben kwade mensen macht over het goede. Daar was zelfs het Kindje niet voor gevrijwaard.
Het werd Jozef in de schemering van de stal angstig te moede. Hij keek hulpeloos Maria in haar ogen, die vol tranen stonden, en zei tot de bezoeker:
"Hoe weet ik, dat gij waarheid spreekt?"
De vreemdeling zag hem met heldere, rustige ogen doordringend aan, en zei langzaam en nadrukkelijk:
"God, die over het Kind waakt, heeft mij naar u gezonden."
Aan Jozef was het vertrouwen gegeven, hij boog het hoofd en zei:
"Goed, ik zal met hen beiden vluchten."
Toen de vreemdeling weg was, bleven het verdriet en de ontsteltenis hangen in de nederige woning. Jozef ging naar buiten en zag de sterren opkomen. Hij twijfelde nu in zijn droefheid of zij wel waarlijk gebogen hadden voor het Kind.
Hij durfde daar met Maria niet over spreken en zat stil toe te zien, terwijl zij het Kindje zijn eten gaf en het verschoonde.
Er brandde een zwak licht in de stal. Maria en Jozef deelden zwijgend in de zorg die zij in hun harten voelden. Zij voelden dat de vredige, onbedreigde dagen geëindigd waren en dat zij zich zouden moeten weren tegen een grote moeilijkheid, die veel van hun krachten zou vergen.

In de vroege morgen ging Jozef naar buiten. Hij zag een ezel grazen en floot zacht en vriendelijk naar het dier. Het kwam onmiddellijk naar hem toe en liet zich zadelen.
Maria had het Kind gekleed en droeg in een reiszak haar schamele benodigdheden.
Toen alles geladen en klaar was, kwam Maria buiten met het Kind en met Jozefs hulp besteeg zij de ezel. Zij hield het Kind in haar armen en toen zij vertrokken zong Maria het een lied toe. Jozef, met zijn staf, liep bij de kop van de ezel.
De zon kwam op en meteen vervulden vogels de hemel van hun klinkende slagen. De cipressen op de heuvels trilden, de olijfbomen ruisten. Van de blanke berghelling blaatte een zwart schaap. Het was een mooie, heldere morgen onder een diepblauwe hemel en het werd zeer warm.
De heldere stemming in de natuur verlichtte het gemoed van Maria en Jozef en zij voelden de warmte op hun gezicht. De angst van de vorige avond en van de nacht lag nu verder weg in hun bewustzijn. Nu zij op weg waren gegaan, leek hun vlucht minder verschrikkelijk. Maria hield het Kind met zijn gezichtje in het goede, warme en gouden zonlicht. Het Kind lachte de zon toe.

Jozef voelde dat zijn hart nu vrijer en ruimer was. Hij begon zich nu over zijn verdriet en zwakte van de vorige avond te schamen. Hij hield de ezel bij de toom en keek eens opzij naar Maria. Toen zij naar hem lachte, voelde hij plotseling een onuitsprekelijke vreugde. Deze vlucht was een zoete reis, waarop de wind van engelenvleugelen hen vergezelde en Gods veilige bescherming bij hen was.
Toen zij echter langs een klein dorp kwamen, schoten plotseling twee woeste bloedhonden op hen toe. Een naar buiten gekomen man schreeuwde en vloekte, maar de beesten luisterden niet en vlogen op de ezel af. Jozef had het dier stil gehouden en hield dapper stand om de honden op te vangen. Maar het Kindje draaide zich om en strekte zijn handje naar de honden uit. De beesten vlogen met hun kop tegen het handje aan en keken in zijn ogen. Daarmee waren zij overwonnen. Zij stortten terug op de grond en vluchtten hevig jankend weg. Jozef had de schrik nog in de benen toen hij de ezel weer aanspoorde. Maria, bleek van vreugde, zat naar haar Kind te kijken en naar de almacht van zijn aanbiddelijk gezicht.

Zo trokken zij door de grote eenzaamheid. In de middag, in een uitgestrekte vallei gekomen, werden zij vermoeid en dorstig. Zij kwamen bij een beekje en stegen af bij een wilg. Maria zette het Kindje aan de voet van de boom in het gras. Zij ging dadelijk naar de beekje en hield haar warme handen in het koude water. Zij schepte het kristalheldere water in haar handen en droeg het naar het Kindje. Zij moest glimlachen toen het meteen zijn mond opende om haastig haar handen leeg te drinken.
Maria keerde weer terug naar de beek en dronk gretig, net als Jozef. Ook de ezel stond te drinken. Daarna rustten zij onder de wilg. Maar daar was een geluid, in de lucht en onder de aarde. Zij moesten een tijdje luisteren om het te begrijpen. Het leek op een zachte, verre donder, op gedreun onder de aarde. Toen het dichterbij kwam, begrepen zij het: er naderden ruiters van Herodes, die het Kind zochten om het te doden. Waar konden zij zich verbergen? Angstig zagen Maria en Jozef de soldaten naderen en zij voelden zich verlamd van schrik. Moe en zielsbedroefd baden zij God dat Hij het Kind en hen zou beschermen.
Toen gebeurde er iets vlak bij hen, boven hen, om hen heen. Het was alsof er een diepe en ontroerde vervoering door de stam van de wilg ging en of hij zijn wezen neigde en plooide. Zijn takken strekten zich en bogen zich langzaam, de een na de ander, omlaag. Voor Maria's

en Jozefs ogen vloeide het gebladerte omlaag, naar de aarde toe, alsof de boom plotseling was gaan treuren en weemoedig zijn takken liet hangen.

Achter deze voorhang van bladeren, veilig verborgen, hoorden zij het dreunen van de hoeven steeds luider. Daar doorheen klonken schelle, felle kreten en het zwiepen van kleine zwepen. Toen werd het plotsklaps nog donkerder, en de donder trok rakelings langs het gezin heen. Het leek alsof er geen eind aan kwam, maar Maria, Jozef, het Kindje en de ezel zaten veilig en gerustgesteld achter de bladeren. Toen de ruiters eindelijk allen voorbij waren gedraafd, deed Jozef de takken iets opzij. Hij zag de soldaten verstrooid terugkeren. Zij hadden de omtrek afgezocht en Maria en Jozef hoorden hoe de soldaten zeiden dat de ouders met het Kind nergens waren te bekennen, en dat zij dit maar aan Herodes zouden gaan boodschappen.
Maria voelde een overvloeiende vreugde. Zij bleef echter nog geruime tijd onder de boom zitten. Toen Jozef, die op de weg was gaan kijken, haar kwam zeggen dat er geen soldaat meer was te zien, stond Maria eindelijk op en steeg op de ezel.

Nu zagen zij de wilg. Voor hen, voor het Kind, was hij in zijn blijde verschijning en in de vreugde van zijn rank en fijn wezen voor

Najaarsactie 2008

Steun *Katholiek Nieuwsblad* geef aan Stichting Arnulfus

Wie *Katholiek Nieuwsblad* zegt, zegt Wereldkerk. Dat geldt voor nieuws en achtergronden, maar ook voor veel lezers die soms ver weg KN lezen. Dit najaar lieten we enkelen van hen aan het woord.

"Ik vind KN bijzonder interessant en leesbaar. Het is positief katholiek en geeft informatie die mij anders niet zou bereiken."
Rector Gerard Picavet, Oeganda

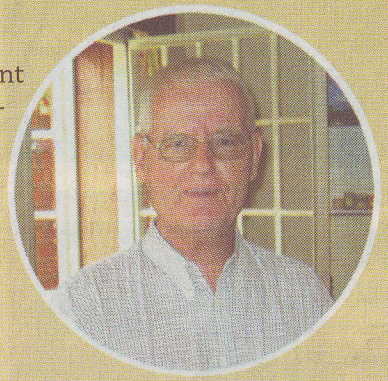

"Ik heb door KN intens meegeleefd met de ontwikkelingen van de Kerk in Nederland en ben echt begaan met de grote veranderingen van onze tijd."
Father Jaap Borst m.h.m., Kashmir – India

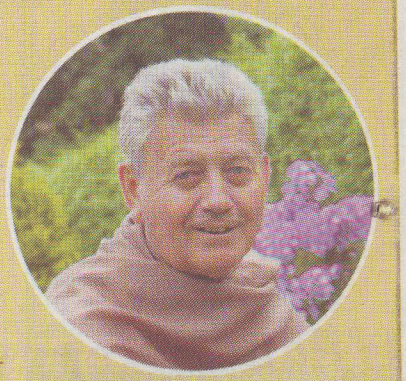

"De laatste 25 jaar is KN de band met Nederland geweest. Als het binnenkomt, wordt de rest weggeschoven."
Pater Jos Boumans s.v.d., Flores, Indonesië

"Voor Nederlandse katholieken is KN van levensbelang, want het opent een venster op de wereldkerk."
Geert van Dartel, Nederland

het licht van de hemel veranderd. Hij stond diep in zichzelf geknakt en gebogen, en aan zijn neerhangende takken hingen, zwaar als de droefheid van tranen, zijn bladeren neer, als stond hij voor altijd te treuren.
Maria glimlachte en beval de wind het pluizende zaad van de boom aan, om het overal te verspreiden. En de wind boog gehoorzaam in een zacht gebaar.
Jozef leidde de ezel reeds verder, terwijl Maria naar de treurende wilg bleef omkijken.
Toen de avond viel en de zon achter een laaghangende wolk zonk, kleurde de lucht lila. Lichtstralen staken naar vijf kanten uit en in het violette licht dreven kleine wolken van mat en bruin goud. In deze hemel klonk plotseling achter de treurwilg een nieuw geluid, ver en ijl, het hoge roepen van klagende vrouwenstemmen en het geweeklaag van kleine kinderen.
Dit was het schreien van de kleine, onnozele kinderen van beneden de twee jaar, die door de soldaten van Herodes uit de armen van hun moeders werden gerukt en met het zwaard werden gedood. Alle kinderen jonger dan twee jaar in het hele land werden gedood, opdat het Kind erbij zou zijn.
Het was er niet bij.
Het sliep, gewiegd op de ezel, aan moeders borst, onder wolken en sterren die met hen reisden.

Naar: Antoon Coolen - Kerstvertellingen. Bewerking: KN

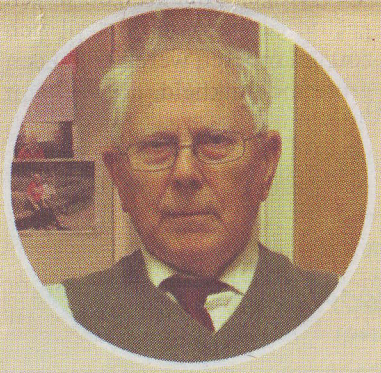

"*Katholiek Nieuwsblad* heeft me geholpen op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen in de Nederlandse Kerk en samenleving."
Tom van der Linden, Engeland

"KN gaat heel Nieuw-Zeeland door. Ik geef het aan een ander die het niet kan betalen. Die geeft het weer door aan een ander, die het doorgeeft..."
Annie de Ruiter-Boon, Nieuw-Zeeland

"Toen ik verhuisde naar Israël wilde ik KN opzeggen, maar iemand wees me op de mogelijkheid van een gratis abonnement via Arnulfus."
Broeder Kees, Israël

"Ik lees in KN buitenlands nieuws dat je nergens anders vindt: over India, Zimbabwe. En met verstand van zaken."
Ferry Spit, België

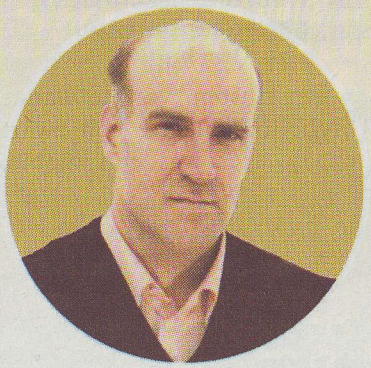

"Naast nieuws over Nederland, ben ik zeer geïnteresseerd in internationale geestelijke ontwikkelingen op geloofsgebied."
Gerard Graas, Spanje

KATHOLIEK WERELDWIJD NIEUWSBLAD

**Uw financiële steun is onmisbaar om *Katholiek Nieuwsblad* uit te blijven geven.
Uw gift kunt u storten op giro 55 86 314, Den Bosch,
of 417-6064151-72 KBC-bank, België, van de Arnulfus Stichting.**

EEN VERHAAL OM EVEN BIJ STIL TE STAAN

Een boer had enkele jonge hondjes die hij nog moest verkopen.
Hij schilderde een advertentie op een bord met: '4 puppies te koop'
en zette dit aan het begin van zijn erf, aan de kant van de weg.
Net toen hij de laatste spijker in het bord sloeg, werd er aan zijn overall getrokken.
Hij keek naar beneden in de ogen van een kleine jongen.

"Meneer",zei de jongen, "Ik wil één van uw puppies kopen".
"Wel", zei de boer, terwijl hij met zijn hand achter in zijn nek wreef,
"Deze puppies hebben hele goede ouders en kosten aardig wat geld".

De jongen liet voor een moment zijn hoofd hangen.
Toen reikte hij diep in zijn broekzak, haalde een handvol kleingeld voor de dag
en liet het aan de boer zien. "Ik heb 39 cent. Is dat genoeg om te kijken".
"Zeker", zei de boer en hij floot een deuntje.
"Dolly", riep hij. Uit het hondenhok en over het erf rende Dolly naar de boer toe
gevolgd door 4 kleine bolletjes wol.

De kleine jongen drukte zijn gezicht tegen het hek. Zijn ogen straalden van verrukking.
Terwijl de honden naar het hek toe kwamen rennen,
zag de jongen nog iets bewegen in het hondenhok.
Langzaam verscheen er nog een bolletje wol, maar deze was zichtbaar kleiner dan de andere hondjes.
Op zijn achterpootjes gleed het bolletje het hok uit en op een wat onhandige wijze begon het hondje vooruit naar het hek te hobbelen terwijl het zijn best deed de andere hondjes bij te houden.

"Ik wil die hebben", zei het kleine jongetje, terwijl hij naar het waggelende hondje wees.
De boer knielde naast het jongetje neer en zei: "Zoon, je wil dat hondje echt niet. Het is nooit in staat om te rennen of te spelen zoals de andere hondjes kunnen".
Toen deed de jongen een stap naar achteren, reikte naar beneden en begon een broekspijp op te rollen.
Terwijl hij dit deed, werd een stalen beugel zichtbaar aan beide zijden van het beentje van de jongen die vastgemaakt zaten aan zijn speciaal gemaakte schoentje.

De boer aankijkend zei hij: "Weet u meneer,
ik kan zelf ook niet zo goed rennen en hij heeft iemand nodig die hem begrijpt".
Met tranen in de ogen reikte de boer naar beneden, pakte de kleine puppy op.
Hij hield het heel voorzichtig vast toen hij de puppy aan de kleine jongen gaf.
"Hoeveel kost het?" vroeg de kleine jongen.
"Niets, het is gratis", zei de boer. "Er is geen prijs voor liefde".

De wereld is vol van mensen die iemand nodig hebben die hen begrijpt.

Een verhaal voor het begin van de zomer:

De vis en de schelp

Onder het wateroppervlak , op de bodem van de zee leefde eens een schelpdier.
Haar schelp was even donker als de zeebodem. Je moest heel goed kijken om haar niet over het hoofd te zien. Maar dat vond de schelp helemaal niet erg. Ze was er tevreden mee rustig op de bodem van de zee te blijven liggen en vol verbazing om zich heen te kijken naar de donkergroene waterplanten, de vele stenen, de grote en de kleine vissen. De schelp vond het het heerlijkst als het volle maan was.
Dan stond zij als een ronde schijf boven het water en scheen ze tot op de bodem van de zee waarop de schelp lag.. Ze lag daar dan heel stil , keek om zich heen en nam het licht in zich op.

Op een nacht kwam een vis naar de schelp gezwommen. Die deed wat ze gewend was te doen: luisteren en kijken…
"Wat doe je daar?" vroeg de vis
"Ik ben stil" antwoordde de schelp, Als je stil bent, beginnen de dingen om je heen te spreken, alles heeft zijn eigen taal. Hoor je het water niet, de planten en de stenen? Als je helemaal rustig bent begint alles om je heen te stralen. Zie je de hemel, de sterren en de gele maan?
De vis begreep er niets van . "Dingen kunnen niet praten" meende hij "wat jij ziet is niets bijzonders. Stil en rustig zijn is vervelend

Ik vind je overigens ook een vervelend, saai schelpdier en verachtelijk draaide hij zich om en zwom weg.

Die nacht voer een visser met zijn boot over het meer. Hij wierp zijn netten uit en wachtte in zijn boot tot de morgen. Toen de zon opkwam waren zijn netten vol en zwaar en trok de visser ze in zijn boot. Er zat van alles in: waterplanten, schelpen, vissen bruikbare zaken en nutteloze dingen. Ook de schelp en de vis waren gevangen.
De visser begon zijn netten te legen. De vissen werden bij elkaar gelegd, ze waren allemaal gelijk. Diezelfde dag nog zou de visser ze naar de markt brengen om ze te verkopen. Hij leefde immers van de visvangst.
Daarna leegde hij zijn netten verder en toen hij de donkerbruine schelp voelde wist hij dat daarbinnen een schat verborgen zat. Behoedzaam opende hij de schelp en keek vol verbazing naar wat daarin verborgen lag. Nog nooit had hij zoiets moois gezien. D e binnenkant glansde als zilver, in de schelp lag een kostbare parel.
Alles wat de schelp diep onder het wateroppervlakte, op de bodem van de zee in alle stilte en rust had beluisterd en gezien, alles wat zij in haar hart had opgenomen , was tot een schat geworden, tot deze edele parel.

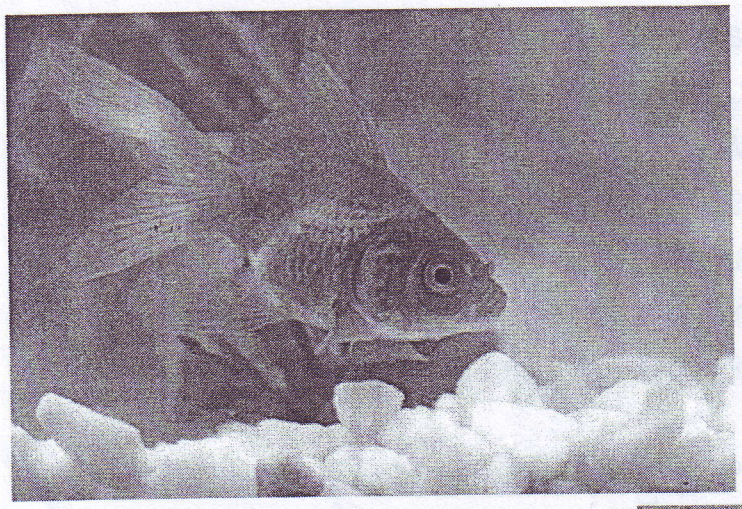

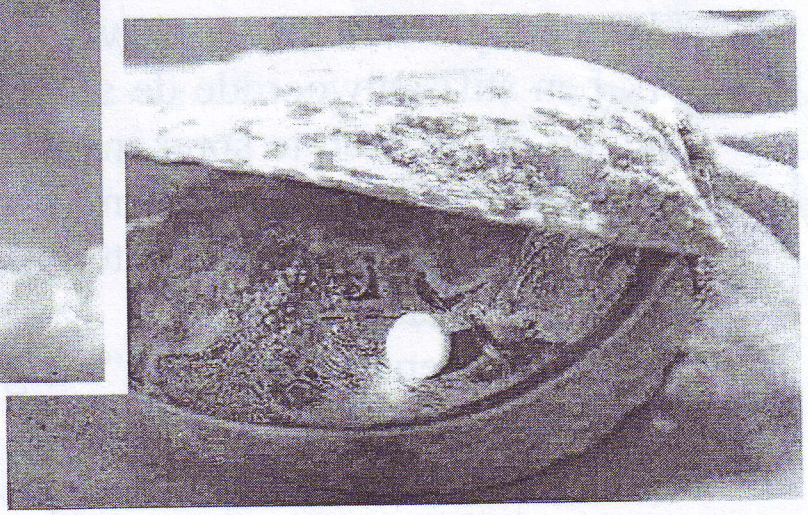

De vlinder en de bloem.

Op een dag, vroeg een man aan God een bloem… en een vlinder.
Maar God gaf hem een cactus en een rups.

De man was bedroefd, hij begreep niet waarom zijn verlangen niet ingewilligd was.
Toen zei hij bij zichzelf… God heeft het zo druk met het zorgen voor de mensheid… en hij stelde geen enkele vraag.

Na enige tijd, keek de man de zaken na die hij opzij gezet had en vergeten was.
En tot zij verbazing zag hij dat er op de cactus een bloem te voorschijn kwam…
En dat de rups veranderde in een prachtige vlinder.

God doet alles steeds goed!
Zijn manier van handelen is altijd de beste, zelfs als het ons zo niet lijkt.
Als je aan God iets vraagt en je krijgt iets anders, heb **vertrouwen,** je kan er zeker van zijn dat je, op het gepaste moment, datgene wat je wilt krijgt.
Datgene wat je wilt is niet datgene wat je nodig hebt.
God schiet niet tekort bij het beantwoorden op wat wij vragen.
Ga naar Hem zonder twijfel en zonder gemopper.

De moeilijkheden en het verdriet van vandaag zijn de bloemen van morgen.

DE LES VAN DE VLINDER

Op een dag verscheen er een kleine opening in de cocon.
Een man zat uren te kijken hoe de vlinder zijn lijf door de kleine opening probeerde te worstelen.

Op een gegeven moment leek het of de vlinder geen vooruitgang meer boekte. Het leek of hij niet verder kon dan hij gekomen was.
De man besloot de vlinder te helpen: hij pakte een schaar en opende de cocon.
De vlinder kwam er nu een stuk gemakkelijker uit. Maar de vlinder had een verweerd lijf… Hij was klein met verschrompelde vleugels.
De man bleef kijken want hij verwachtte dat de vleugels zich elk moment zouden openen en groter en steviger zouden worden zodat ze het lijf konden dragen.
Er gebeurde niets! Integendeel, de vlinder leefde zijn leven als geschrompelde. Hij kon zich slecht bewegen met zijn verweerde en verschrompelde vleugels.
Hij heeft nooit kunnen vliegen…

De man was vol liefde en goede bedoelingen maar begreep niet dat de kleine opening in de cocon en de worsteling van de vlinder om er uit te komen de natuurlijke weg was om vocht vanuit het lijf in de vleugels te persen, zodat hij gereed zou zijn om te kunnen vliegen zodra hij de cocon had verlaten…

Soms zijn worstelingen precies wat we nodig hebben in het leven.
Als we ons leven zouden leven zonder obstakels, zouden we kreupel raken. We zouden niet zo sterk zijn als we moeten zijn. We zouden nooit kunnen vliegen…

Ik vroeg om KRACHT en ontving moeilijkheden om me sterk te maken.
IK vroeg om WIJSHEID en ik kreeg problemen om op te lossen.
Ik vroeg om VOORSPOED en ik kreeg de hersenen, het verstand om te kunnen werken.
Ik vroeg om MOED en ik kreeg obstakels om te overwinnen.
Ik vroeg om LIEFDE en ik kreeg mensen op mijn weg met problemen, die ik kon helpen.
Ik vroeg om GUNSTEN en ik ontving kansen.

Ik kreeg NIETS wat ik wilde
Maar ik ontving ALLES wat ik nodig had.

De vogels : een les in doorzettingsvermogen

Heb je al geobserveerd wat de houding is van vogels tegenover tegenslagen?
Gedurende dagen en dagen maken ze hun nest, verzamelen daarvoor materialen die soms van heel ver zijn meegebracht…
En als ze het nest afgewerkt hebben en klaar zijn om de eitjes te leggen, maken soms ofwel de weersomstandigheden, of de tussenkomst van een mens of gelijk welk dier dat hun werk vernietigd wordt en doet op de grond vallen wat ze met zoveel inspanning gerealiseerd hebben.

Wat doet de vogel?
Blokkeert hij en geeft hij zijn taak op?

Absoluut niet. Op geen enkele wijze.
Hij herbegint en opnieuw en opnieuw totdat de eerste eieren in het nest verschijnen.
Soms- zelfs heel dikwijls- voor dat de kleine vogeltjes geboren worden, vernietigt een dier, een kind, een storm opnieuw het nest, maar deze keer mét zijn kostbare inhoud…

Het kost en doet pijn om te herbeginnen van nul… maar de vogel zwijgt nooit en geeft nimmer op,
Hij blijft zingen en bouwen, bouwend al zingend….

Heb jij soms het gevoel gehad dat je leven, je werk, je familie niet zijn wat je gedroomd had?
Heb je soms zin om te zeggen "genoeg", de inspanning loont de moeite niet, het is teveel voor mij?
Ben je vermoeid van het steeds herbeginnen of van de verkwisting van je energie aan de dagelijkse strijd? Ben je vermoeid door het vertrouwen dat verraden werd, door de doelen die niet gehaald werden net toen je op het punt stond ze te bereiken?
Soms slaat het leven je zo, maar je breekt nooit, wordt in een psalm gezegd, herneem de hoop en ga ervoor.

Wees niet bezorgd indien je in de strijd een kwetsuur oploopt…
Dit kan je verwachten.
Verenig de stukjes van je hoop, bouw ze opnieuw op en ga er terug voor.

Het is van geen belang wat er gebeurt… verzwak niet, ga voorwaarts…
Het leven is een constante uitdaging, maar het is de moeite om dit te aanvaarden.

En vooral…
stop nooit met zingen…

Dochter v. d. predikant

Stof tot nadenken.

De dochter van een predikant werd in een TV. talk-show geïnterviewd en de presentatrice vroeg haar : "Hoe is het mogelijk dat God zulk een ramp heeft kunnen laten gebeuren" ?, doelend op de gebeurtenissen van 11 september.

Deze jonge dame gaf een diepgaand en scherpzinnig antwoord. " Ik denk dat God daarmee diep bedroefd was, minstens zo erg als wij, maar sinds jaren vragen wij Hem om onze scholen te verlaten, om de besturen te verlaten en uit ons leven te blijven. Als "gentelman" heeft Hij zich stilaan teruggetrokken. Hoe kunnen wij nog hopen dat God ons nog zegent en ons beschermt als wij bij Hem aandringen ons alleen te laten?"

Ik denk dat de recente evenementen zoals terroristische aanslagen, moorden in de scholen, oorlogen enz. begonnen zijn toen Madeleine Murray O'Hare een aanklacht indiende om geen gebeden meer te doen in de scholen. Wij hebben JA gezegd.

Daarna zei een andere dat we geen Bijbel meer moesten lezen in de scholen, de Bijbel die zegt "gij zult niet doden, gij zult niet stelen en bemin uw naaste als uzelf". Wij hebben JA gezegd.

Vervolgens zei Dr Benjamin Spock dat we onze kinderen niet mochten slaan als ze iets verkeerd gedaan hadden want we zouden hun kleine persoonlijkheid kunnen vertekenen en hun eigenwaarde kunnen kwetsen. De zoon van deze doctor heeft spijtig genoeg zelfmoord gepleegd. Ze zeggen dat een expert moet weten waarover hij spreekt, het doet er niet toe wàt hij zegt. Wij hebben JA gezegd.

Nu vragen wij ons af waarom onze kinderen geen geweten hebben, waarom ze geen onderscheid kunnen maken tussen goed en kwaad en waarom ze gevoelloos een vreemdeling kunnen doden of een familielid of zichzelf.

Waarschijnlijk zullen we zonder diep te moeten nadenken tot het besluit moeten komen dat het principe geldt : "men oogst wat men gezaaid heeft."

Het is gek te zien met welk gemak de mensen God verwerpen en zich daarna afvragen waarom hun wereld een hel wordt. Wij geloven alles wat de kranten vertellen en stellen in vraag wat de Bijbel ons leert.

voor de Vastentijd

Medjugorje, boodschap aan Mirjana van 2 maart 2011

Lieve kinderen.
Mijn moederlijk hart lijdt vreselijk als ik naar mijn kinderen kijk die koppig de voorkeur geven aan wat menselijk is boven wat van God is, naar mijn kinderen, die, ondanks alles wat hen omringt en ondanks alle tekenen, die hen gezonden worden, menen dat ze zonder mijn Zoon kunnen op weg gaan.
Ze kunnen dit niet !
Ze gaan naar het eeuwig verderf. t'Is einde v. e. leven zonder God.
Het is daarom dat ik u verzamel, gij, die bereid zijt uw hart voor mij te openen, die bereid zijt apostelen te zijn van mijn liefde, die bereid zijt om me te helpen, zo dat ge door de liefde van God te beleven, een voorbeeld kunt zijn voor hen, die deze liefde niet kennen.
Moge vasten en gebed u daarin kracht geven en ik zegen u met de moederlijke zegen in de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest.
Dank u..

dus kiezen

EEN GROOTS LIEFDESVERHAAL

De droom van een twintigjarige

Op dat bijzondere moment tussen waken en dromen bevond ik mij in een kamer.
Er was niets bijzonders te zien in die kamer, behalve dan dat er tegen één muur een grote kast stond, met allemaal laden voor kleine archief- kaartjes.
Je ziet zulke kasten weleens in een bibliotheek, met op de kaartjes de boeken alfabetisch gerangschikt, naar titel of naar auteur.
Maar op deze kaartenbakken, die van de vloer tot het plafond reikten, stonden heel opmerkelijke opschriften. Het eerste dat mij opviel was: "Meisjes die ik aardig gevonden heb".
Ik trok de lade open en bladerde door de kaartjes.
Toen schoof ik de la snel weer dicht, geschrokken in het besef dat ik de namen op die kaartjes kende. En toen, zonder dat iemand me iets gezegd had, wist ik precies waar ik was.
De kaartenbakjes in deze doodse kamer bevatten het archief van mijn leven.
Hier stond alles wat ik ooit gedaan, gezegd, gedacht had, belangrijk of niet, geregistreerd met een precisie waar mijn geheugen niet aan tippen kon.
Ik voelde zowel verwondering en nieuwsgierigheid als afkeer, toen ik op goed geluk de laden opentrok en de inhoud bekeek.
Sommige riepen goede herinneringen wakker en daar beleefde ik plezier aan.
Andere gaven me zo'n intens gevoel van schaamte en spijt, dat ik schichtig over mijn schouder keek of iemand mij ook gadesloeg.
Naast een lade met het opschrift "Vrienden", was er een waarop stond "Vrienden die ik verraden heb".
De opschriften liepen sterk uiteen: "Boeken die ik gelezen heb", "Leugens die ik verteld heb", "Mensen die ik getroost heb", "Grappen waar ik om gelachen heb".

Sommige waren bijna komiek in hun nauwkeurigheid: "Dingen die ik mijn broertjes en zusjes toegesnauwd heb".
Om andere kon ik niet lachen: "Dingen die ik in boosheid gedaan heb", "Dingen die ik achter de rug van mijn ouders over hen heb gezegd".
Ik raakte steeds verbaasder over de inhoud van de kaartenbakken. Dikwijls bevatte een laatje meer kaartjes dan ik had verwacht, soms minder dan ik had gehoopt. Ik stond te kijken van de hoeveelheid leven die ik er al op had zitten.
Hoe was het mogelijk dat ik in de twintig jaar van mijn bestaan al die duizenden of zelfs miljoenen kaartjes had beschreven? Maar de kaartjes vormden het bewijs.
De tekst op ieder kaartje was in mijn handschrift, en op ieder kaartje stond mijn handtekening.
Toen ik de lade met het opschrift "Liedjes waar ik naar geluisterd heb" opentrok, begreep ik dat de kaartenbakken groter werden naarmate de inhoud toenam.
De kaartjes zaten strak op elkaar en toch was na twee of drie meter het einde van de la nog niet in zicht. Ik schoof hem weer dicht, beschaamd, niet zozeer vanwege de kwaliteit van de muziek, maar vooral omdat ik besefte hoeveel tijd deze la vertegenwoordigde.
Toen ik bij een la kwam met het opschrift "Onkuise gedachten" liep er een rilling over mijn rug. Ik trok de la maar een paar centimeter naar buiten en nam er een kaartje uit.
Ik schrok hevig van de vermelde bijzonderheden.
De gedachte dat zo'n moment geregistreerd stond maakte me misselijk.
Ik voelde een bijna dierlijke woede in me opkomen.
Ik kon maar één ding denken: "Niemand mag ooit deze kamer zien! Niemand mag ooit die kaartjes zien! Ik moet ze vernietigen!" Als een bezetene rukte ik de lade uit de kast.
De omvang kon me nu niets meer schelen. Ik moest hem leeg schudden en de kaartjes verbranden. Maar toen ik hem op de kop hield, vielen de kaartjes er niet uit, ook niet toen ik met de la op de vloer bonkte. Ze bleven precies op hun plaats.

Wanhopig rukte ik er één kaartje uit en probeerde het kapot te scheuren, maar het was zo hard als staal. Verslagen en volstrekt hulpeloos, schoof ik de la weer op zijn plaats.
Ik leunde met mijn hoofd tegen de muur en zuchtte van zelfmedelijden.
En toen viel mijn oog op nog een andere la. Het opschrift luidde: "Mensen met wie ik het geloof heb gedeeld". Het handvat glom mooier dan de andere, en leek nieuwer, bijna ongebruikt. Ik trok eraan en er kwam een heel klein laatje tevoorschijn, niet meer dan een centimeter of vijf lang. Ik kon de kaartjes die erin zaten op de vingers van één hand tellen.
Daar kwamen de tranen. Ik begon te huilen, zo hevig dat mijn maag er pijn van deed en mijn hele lichaam schokte van het snikken. Ik viel op mijn knieën en huilde maar.
Ik huilde van schaamte, van overweldigende schaamte. De eindeloze rijen kaartenbakken zwommen voor mijn betraande ogen. Niemand mocht ooit, maar dan ook ooit, van het bestaan van deze kamer weten. Ik moest hem afsluiten en de sleutel verstoppen.
Maar juist toen ik mijn tranen afveegde, zag ik Hem.
Nee, alsjeblieft niet! Hij niet! Niet hier! Iedereen liever dan Jezus! Ik keek hulpeloos toe terwijl Hij de laden begon te openen en de kaartjes te lezen. Ik kon niet aanzien hoe Hij erop reageerde. Toen ik even de moed opbracht naar Zijn gelaat te kijken, zag ik dat Hij nog veel verdrietiger was dan ik. Hij scheen intuïtief naar de ergste laden te gaan. Waarom moest Hij die kaartjes toch allemaal lezen?! Tenslotte draaide Hij zich om en keek naar me.
Er was medelijden in Zijn ogen, maar ik werd er niet boos om.
Ik boog mijn hoofd, sloeg mijn handen voor mijn gezicht en begon weer te huilen.
Hij kwam op me toe, kwam naast me zitten en legde Zijn arm om mij heen.
Hij had natuurlijk veel kunnen zeggen, maar Hij zei niets. Hij huilde alleen maar, net als ik. Toen stond Hij op en liep weer naar de muur met de kaartenbakken.
Hij begon aan de ene kant van de kamer en nam de laden één voor één uit de kast.

Op alle kaartjes schreef Hij Zijn naam, over de mijne heen. "Nee!" schreeuwde ik, en rende op Hem toe. Ik kon alleen maar schreeuwen: "Nee! Nee!", terwijl ik Hem het kaartje uit de hand rukte. Zijn naam mocht toch niet op die kaartjes staan! Maar daar stond Zijn naam, in donkerrode, levende letters. De naam van Jezus bedekte de mijne, geschreven in Zijn bloed.
Hij nam mij het kaartje voorzichtig weer af. Hij glimlachte droevig en ging door met het schrijven van Zijn naam op de kaartjes.
Ik zal wel nooit begrijpen hoe Hij dat zo snel voor elkaar kreeg, maar al heel gauw schoof Hij de laatste lade alweer dicht en kwam weer op mij toe.
Hij legde Zijn hand op mijn schouder en zei: "Het is volbracht".
Ik stond op en Hij leidde me de kamer uit. De deur kon niet op slot.
Er moesten nog heel wat kaartjes beschreven worden.

(gevonden op het Internet auteur onbekend uit het Engels vertaald door Nelly Stienstra)

1. Petr. 1, 19 : gij zijt verlost door het kostbaar bloed van Christus. . . .

Het kerstgeheim en Edith Stein

Misschien zullen velen van u bij de Duitse filosofe Edith Stein (vgl. Triomf van het Hart 31), de joodse bekeerlinge en latere heilige karmelietes Zr. Teresia Benedicta van het Kruis, niet meteen een diepe verbondenheid met het Jezuskind vermoeden. En toch was dat zo! Zonder visioenen en insprekingen en op een veel grootsere manier dan Ediths intellect en intense mediteren ooit hadden kunnen bewerkstelligen, voerde God deze bescheiden ziel door innerlijke verlichting het kerstgeheim binnen. Door zijn genade werd zij een eenvoudig kind, dat vanuit haar eigen levenslot steeds duidelijker begreep 'dat kribbe en Kruis nauw bij elkaar horen', zoals paus Johannes Paulus II het bij haar heiligverklaring in oktober 1998 uitdrukte.

Het geheim van de heilige nacht

Al voor haar intrede in de Karmel in 1933 koesterde Edith Stein een grote liefde voor het Jezuskind. Ze heeft in die periode acht jaar les gegeven aan de leraressenopleiding St. Magdalena in Speyer en woonde bij de dominicanessen. We weten dat ze toen vaak en lang in de kloosterkerk op een verborgen plek in de buurt van het tabernakel in aanbidding neergeknield lag. Een dominicanes vertelde de volgende gebeurtenis die tijdens een Kerstfeest plaatsvond:

"Het geheim van de heilige nacht moet haar zeer aangegrepen hebben! De nachtmis was voorbij, de kerk was leeggestroomd, de lichten waren gedoofd. Niemand merkte de stille biddende figuur onder de galerij op. Ook de laatste kerkdeur werd gesloten. 's Morgens bij het openen van de deur, kon de kosteres haar ogen nauwelijks geloven: voor de kerststal lag Edith Stein geknield, in gebed verzonken. Toen de zuster zich heel bezorgd bij haar wilde verontschuldigen omdat ze haar door haar vermeende onachtzaamheid van haar slaap had beroofd, was haar reactie: 'Wie kan er nu slapen in een nacht waarin God mens werd!'"

Ja, het geheim van de heilige nacht had Edith Stein innerlijk diep geraakt, maar ze realiseerde zich: *"Om een heel mensenleven met goddelijk leven te doordringen, is het niet voldoende om één maal per jaar voor de kribbe neer te knielen en zich door de betovering van de heilige nacht te laten meevoeren. Daarvoor moet men zijn leven lang dagelijks met God verkeren, naar de woorden luisteren die Hij heeft gesproken ... ze navolgen en voor alles bidden, zoals onze Heiland het ons zelf heeft geleerd."*

Aan de hand van de Heer

Edith Stein was niet alleen lerares, maar ook een veelgevraagd spreekster op studiedagen, bij wetenschappelijke lezingen en op congressen in binnen- en buitenland. Of ze nu in Parijs, Wenen, Praag, Münster of Basel sprak, steeds gingen haar grote kennis en kundigheid schuil achter haar eenvoudige, bescheiden optreden. Soms kreeg de onopvallend geklede filosofe kritiek op haar voordracht, omdat ze daarin het bovennatuurlijke te veel zou benadrukken. Dan kon ze de mensen slechts glimlachend antwoorden: *"Als ik daarover niet zou mogen spreken, zou ik waarschijnlijk helemaal geen spreekgestoelte meer bestijgen. Het is in wezen slechts een kleine, simpele waarheid die ik te zeggen heb: hoe men kan beginnen aan de hand van de Heer te leven."* In de beschouwing 'het kerstgeheim' schreef ze: *"Van de zelfvoldaanheid van een goed katholiek is het een lange weg ... naar een leven aan en uit de hand van God met de eenvoud van een kind en de nederigheid van een tollenaar. Maar wie die weg eenmaal is gegaan, zal nooit meer op zijn schreden terugkeren."* Als vooraanstaande filosofe, die gewoon was om alles met haar intellect te onderzoeken en te analyseren, ging ze op zo voorbeeldige wijze haar weg dat haar biechtvader, aartsabt Raphael Walzer van de benedictijner abdij Beuron, over haar zei: *"Zelden ben ik een ziel tegengekomen, die zo veel en zulke voortreffelijke eigenschappen in één geest had verenigd ... Ze was buitengewoon eenvoudig, een heel heldere, transparante ziel, zeer open voor elke genadegave, zonder een spoor van angst. Ze was met de eenvoudigen eenvoudig, met de geleerden geleerd, zonder enige aanmatiging, met zoekenden een zoekende, en ik zou daar bijna aan toevoegen: met zondaars een zondares."*

"Ik aanvaard het zoals God het beschikt!"

De korte academische loopbaan van Edith als docente aan het Duitse instituut voor wetenschappelijke pedagogie in Münster kwam tot een onverwacht einde toen in 1933 het Derde Rijk ontstond en zij als joodse vrouw haar baan verloor. Met vooruitziende blik zag ze toen in: *"Mij werd opeens duidelijk dat God opnieuw zijn hand zwaar op zijn volk had gelegd en dat het lot van dit volk ook het mijne was ... Was het niet eindelijk tijd om in de Karmel in te treden, wat al twaalf jaar mijn doel was?"*
En inderdaad niet veel later openden de poorten van de Karmel in Keulen zich voor de toekomstige Zr. Teresia Benedicta, zij het slechts voor korte tijd! In de stilte van het gebed begreep ze steeds duidelijker dat haar weg door de toenemende jodenvervolging nu van de kribbe naar het kruis zou leiden: *"Het Kind in de kribbe, dat is gekomen om de wil van zijn Vader te volbrengen tot aan de dood op het Kruis, ziet in de geest voor zich allen die Hem op deze weg zullen navolgen ... De heilige Johannes volgde Hem zonder te vragen: Waarheen? Waarom? Hij ... volgde de Heer op al zijn wegen tot aan Golgotha toe ... Laten ook wij onze handen in de handen van het goddelijk Kind leggen en ja zeggen op zijn 'Volg mij!'"*
Dit fiat sprak Zr. Teresia Benedicta uit te midden van alle zorgen en onzekerheid: *"Laat mij blind, Heer, de wegen gaan die de uwe zijn. Ik hoef uw leiding niet te begrijpen, ik ben immers uw kind! U bent de Vader der wijsheid, en ook mijn Vader. En ook als U me door de nacht voert, dan leidt die weg toch naar U. Heer, laat gebeuren wat U wilt, ik ben bereid! Laat alles gebeuren zoals U dat in uw raadsbesluiten hebt besloten. Wanneer U dan stil tot het offer aanspoort, help me dan dit te volbrengen. Laat mij mijn eigen kleine ik geheel vergeten, zodat ik aan mezelf sterf en slechts voor U leef."*

Het Jezuskind is bij ons!

Ondanks hun verhuizing naar het veiliger Nederlandse Karmelklooster in Echt werden Edith en haar zus Rosa op 2 augustus 1942 door de Gestapo gearresteerd. Toen de bode Alois Schlütter daarna op 6 augustus hulpgoederen naar het verzamelkamp Westerbork bracht, had hij een korte, onvergetelijke ontmoeting met de karmelietes Zr. Teresia Benedicta: *"Nadat de SS-patrouille met een schril fluitsignaal had aangegeven dat de gedetineerden weer naar hun barakken terug moesten ... was het voor mij heel hartverheffend om te zien hoe rustig en beheerst deze zuster was. Toen ik mijn medeleven betuigde, zei de dappere zuster: 'Wat er ook mag gebeuren, ik ben op alles voorbereid. Het lieve Jezuskind is ook hier onder ons!' Met een krachtige handdruk wenste ze mij en mijn naasten Gods zegen toe. Toen ik haar het beste wilde toewensen, zei ze dat we ons om hen geen zorgen hoefden te maken, zij waren in Gods hand. Daarna namen we ook van alle anderen afscheid, waarbij me de woorden in de keel bleven steken. Ze gingen met hun allen terug naar hun barakken. Allen wuifden nog eenmaal ten afscheid. Zuster Teresia Benedicta ging echter beheerst haar weg."*

De kerklerares en heilige hervormster van haar orde Theresia van Avila (1515-1582) had een grote voorliefde voor het geheim van het goddelijk Kind. Op haar reizen nam ze altijd een beeld van het Jezuskind mee en het was haar vaste overtuiging: *"Om een klooster te stichten heb ik alleen maar een klein klokje, een huurhuis, de heilige Jozef en het Jezuskind nodig."* Daarom ook liet Theresia in elk nieuw gesticht klooster een beeld van het Jezuskind achter. Nog steeds is de verering daarvan karakteristiek voor de hele orde van Theresia. Uit het geheim van de kribbe putte in de twintigste eeuw ook iemand als Edith Stein kracht.

Op de dag van haar inkleding als karmelietes droeg Edith Stein een bruidsjurk, waarvan de witte zijde later gebruikt werd voor een kazuifel.

"Laat mij blind, Heer, de wegen gaan die de uwe zijn. Ik hoef uw leiding niet te begrijpen, ik ben immers uw kind!"

In de nacht daarna volgde de deportatie naar de gaskamers van Auschwitz, waar Edith Stein op 9 augustus als *"zoenoffer voor de ware vrede"* de dood vond, *"voor de ongelovigen van het joodse volk en opdat de Heer door de zijnen wordt aangenomen"*.

Edith Stein is de eerste katholieke martelares van joodse origine die heilig is verklaard. In 1999 riep paus Johannes Paulus II haar samen met de H. Birgitta van Zweden en de H. Catharina van Siena uit tot patrones van Europa.

Jeruzalem, verheug u, want uw Heiland komt tot u!

Voor Edith Stein was dit werkelijkheid geworden, want als bekeerde jodin had ze in het goddelijk Kind de Messias, haar Verlosser gevonden. Hoezeer wilde ze deze genade ook voor het uitverkoren volk – haar volk! *"Hoe groot moet de vreugde voor de maagdelijke Moeder zijn geweest toen ze de luisterrijke stoet van de drie koningen zag naderen ... de eersten van de heidenen. Anderen zouden hen volgen, totdat verwerkelijkt zou zijn dat alle volkeren de ene God in Geest en Waarheid aanbidden. En met de ogen van haar geest zag Maria nog een andere stoet naderen: een schare die niemand kon tellen; allen die de Moeder van het goddelijk Kind zelf zou roepen tot de navolging van haar Zoon."*

Een grote liefde verwacht mij

Wat aan de andere kant zal gebeuren
wanneer alles voor mij
zal kantelen naar de eeuwigheid ...
ik weet het niet!
ik geloof, ik geloof alleen maar
dat een grote liefde mij verwacht.

Ik weet echter dat ik dan, arm en van alles ontdaan,
God mijn leven zal laten wegen,
maar denk niet dat ik wanhoop ...
nee, ik geloof, ik geloof danig
dat een grote liefde mij verwacht.

Nu dat mijn uur nabij is,
dat de stem van de eeuwigheid mij uitnodigt om over de muur te klauteren.
zal ik wat ik geloofd heb,
in de stap van de dood
nog meer geloven.
Het is naar een liefde
dat ik ga als ik mij op weg begeef;
het is in Zijn liefde dat ik de armen strek,
het is in het leven dat ik zachtjes neerdaal.

Als ik sterf, ween niet,
het is een liefde die me vredig vastneemt.
Als ik angst heb ... en waarom niet?
herinner mij er dikwijls aan, simpelweg
dat een grote liefde mij verwacht.

Mijn Verlosser zal voor mij openen,
de deur van vreugde, van Zijn licht.
Ja, Vader, kijk, ik kom naar U.
Als een kind kom ik me werpen in Uw liefde,
Uw liefde die mij verwacht.

Johannes van het Kruis

Een kaars spreekt je toe.

Je hebt me aangestoken et je kijkt me aan, dromer…

Je bent misschien gelukkig van me te hebben…
Ik, in elk geval, ik verheug me dat ik aangestoken werd.
Indien ik niet aan het branden was, dan was ik als de andere kaarsjes, in een doos, waar ik geen betekenis heb.
Mijn reden van bestaan, heb ik enkel als ik aangestoken ben. Want dan besta ik.

Heel zeker, sinds ik aangestoken ben verklein ik en heel snel zal ik enkel nog een flauw lichtje en schijnsel zijn.
Maar het is zo: ofwel blijf ik geheel, geschikt in een doos en, in dat geval, weet ik helemaal niet wat ik hier op aarde doe… ofwel verspreid ik licht en dromen en dan weet ik waarom ik daar ben, waarom ik besta.
Om dit te weten moet ik iets van mezelf geven, mezelf weg schenken. Dat is beter dan in een kartonnen doos zitten.
"Voor jou geldt hetzelfde"
Ofwel leef je voor jezelf en verlies je niks, maar tevens, weet je ook niet juist waarom je leeft… ofwel, geef je licht en warmte en dan verheugen de mensen zich over jouw aanwezigheid.
Je bent niet voor niks op deze aarde, maar je moet ook iets van jezelf geven.
Heb geen angst, dit doende zal je kleiner worden, maar dit is enkel aan de buitenkant.

Ik ben een unieke kaars,
Wanneer ik aangestoken ben, is het licht en de warmte die van mij uitgaan niet sterk, maar het is anders met andere kaarsen samen, met allen samen wordt onze klaarheid groot en onze warmte sterk.
"Voor jou geldt hetzelfde"
Het licht dat je geeft is niet groots, maar samen met dit van anderen, is het enorm.

Er zijn soms elektriciteitsstoringen thuis, plots wordt het op slag donker. Dan denkt ieder:,"Vlug, een kaars" en de duisternis is zo overwonnen, dankzij één vlammetje.
"Voor jou geldt hetzelfde"
Alles is niet volmaakt in deze wereld. Velen klagen, sommigen houden niet op met jammerklachten. Vergeet dan niet, opdat moment, dat één enkel vlammetje meer is dan duisternis. Herneem de moed en wacht niet op de anderen. Weest aangestoken en brandt.
En indien je twijfels hebt, neem dan een kaars en steek haar aan.

Kijk naar de vlam en begrijp…

Z. Agnes Mariam : 3500 gijzelaars vrij

VI/61 – P.Daniël Maes (uittreksels)

Een grootse en dramatische onderneming voor gans Syrie

Terwijl we ons op deze dag van Maria goed hebben voorbereid, worden we plots gealarmeerd door de dramatische situatie van duizenden aan de rand van Damascus die door terroristen als menselijk schild worden gebruikt en die nu van alle voorzieningen dreigen afgesloten te worden. Daarom besluiten we ons gebed uit te breiden met een nachtaanbidding, ook van zaterdag tot zondagmiddag. Ziehier een verslag van de gebeurtenissen uit eerste hand.

Zaterdag 12 oktober. Om 11.00 begeven moeder Agnes-Mariam en zr. Carmel zich naar Muadamiyet-al-Cham aan de rand van Damascus, samen met een hulpploeg van de Rode Halve Maan, de minister van sociale zaken, mevr. Kinda al-Chammat en het leger. Boven de bogen die toegang geven tot de stad hebben 12 scherpschutters post gevat. Moeder Agnes-Mariam neemt resoluut een witte vlag en stapt samen met zr. Carmel naar een veertigtal leiders van de gewapende groepen die hier duizenden mensen als menselijk schild hebben gegijzeld om het leger te beletten op te treden en ze dreigen er nu mee de bevolking van alle hulp af te snijden. Er ontstaat een onbeschrijfelijk tumult, er wordt geschoten en een roept: "Hier komt ge niet meer levend uit". Moeder Agnes-Mariam zegt tot zr. Carmel: "Laten we bidden" en ze beginnen de naam van Jezus aan te roepen. Plots wordt het stil en kan er gepraat worden en onderhandeld over de vrijlating. Pas om 16.00 u worden de mensen vrij gelaten, sommigen zijn verstijfd van de schrik, de kinderen zijn erg verzwakt. Soldaten kussen oudere mensen uit eerbied op hun voorhoofd. Mensen omhelzen moeder Agnes-Mariam. De meest verzwakten worden naar ambulances gebracht, de anderen stappen in autobussen. Ze worden naar een school in Damascus gebracht waar gouverneur Hussein Khallouf voor de nodige verzorging en hulp zorgt. Ze zijn ook hun identiteitskaarten kwijt. 2000 personen zijn bevrijd. Morgen moeten er nog 1500 bevrijd worden en een groep van 80 gekidnapte soldaten. Verder moet er onderhandeld worden met hen die de wapens willen neerleggen. De terroristen houden evenwel twee personen gegijzeld. Op de terugweg zijn er nog allerlei wegversperringen vanwege het nationale leger, vanwege het vrije leger en vanwege terroristen. Daar worden nog eens 12 personen in gijzeling genomen waarvoor weer nieuwe onderhandelingen nodig zijn voordat ze vrij komen.

Zondag 13 oktober. Vandaag zijn nog eens 1500 mensen bevrijd, wat rechtstreeks op tv getoond werd. We zien erg emotionele beelden. In de berichtgeving wordt vermeldt dat Fadia Laham (= moeder Agnes-Mariam) de algemene coordinatie had. Ze rekent er op dat Muadamiyet-al-Cham een voorbeeld wordt van onderlinge vredesregelingen die voor heel Syrië kunnen gelden.

Maandag 14 oktober. Grote moeilijkheden. Deze operaties zijn vol risico's die niet iedereen wil nemen. Er komen ook misverstanden met de minister. Ondertussen blijft

het vragen regenen van hen die gegijzeld zijn om hen ter hulp te komen. In deze streek zijn massaslachtingen gebeurd, waaraan Fransen hebben deelgenomen en die als slecht voorbeeld hebben gediend voor andere streken in Syrië. Hier zijn de meest fanatieke terroristen actief. Toch zijn er ook terroristen die wenend naar moeder Agnes-Mariam komen en zeggen dat ze zich aangesproken en erkend voelen.

Dinsdag 15 oktober. De toestand verbetert en er is vooruitzicht op een bevrijding. De minister geeft haar volle steun aan moeder Agnes-Mariam en zegt zelfs dat de Syrische regering haar wil onderscheiden met de medaille van "Vrouw van de Vrede".

Woensdag 16 oktober. Er staan 35 autobussen, tien ambulances en een dertigtal vrijwilligers klaar om tussen de 1000 en 2000 mensen te evacueren. Moeder Agnes-Mariam en zr. Carmel gaan op weg en zijn al onder de bogen gestapt die toegang geven tot de stad, wanneer 200 meter verder een bom valt en verschillende kinderen verwondt. Het leger doet iedereen terugkeren. De autobussen en ambulances vertrekken. Er vallen meerdere obussen. Het was een valstrik van de terroristen die wilden infiltreren om de aanwezige generaals te doden. Het leger was evenwel op de hoogte en voorbereid. De vrijlating ging echter niet door. Moeder Agnes-Mariam blijft in contact met de terroristen om te onderhandelen over een overgave. Syrische strijders die hun wapens neerleggen en zich overgeven krijgen een vrijgeleide en mogen naar hun familie terugkeren.

Syrië op weg naar zijn bevrijding

Omdat een buitenlandse militaire inval onmogelijk is, trachten voorlopig tienduizenden nog het land verder uit te moorden en te verwoesten. Toch wordt het voor vriend en vijand steeds duidelijker dat het Syrische volk en leger de strijd tegen zijn samenzweerders aan het winnen is, zoals de minister van defensie Fadh Jassem al-Freij het zei. Er is reden om de soldaten te danken en te eren om hun moed. Dit gebeurt ook op verschillende plaatsen. We zijn bevriend met enkele jongeren die als gewone miliciens hun legerdienst doen en regelmatig moeten meemaken dat een van hun makkers is omgekomen.Ook voor de gewone miliciens is hun legerdienst nu een grote opoffering. Inmiddels wordt ieder feest als gelegenheid aangegrepen om massaal Arabische zoetigheden te bakken en uit te delen aan de behoeftige gezinnen en kinderen. De Syrische bevolking wordt uitgenodigd zoveel mogelijk terug te keren en op alle niveaus worden er inspanningen gedaan om het lijden van de bevolking te verzachten.

Een leven na het leven?[1]

Een tweeling in gesprek in de buik van hun moeder:

- Oef, wat is het hier eng! Ik kan me hier bijna niet meer bewegen. Jij bent te groot geworden.
- Maar neen! Jij bent het die te groot bent geworden. Ik ben eerder smalletjes!
- Hou op met mij uit te lachen. Dat dient tot niets!
- En toch,... wat denk je: waar gaat dit op uitdraaien?
- Geen idee!
- Jij gelooft dus niet dat er een leven is na de geboorte?
- Een leven na de geboorte? Geloof jij daar echt in?
- Ja zeker! Het is het doel van ons leven hier. We moeten groeien en ons klaar maken om sterk genoeg te zijn voor de bevalling en voor het leven daarna.
- Ben je gek geworden?! Het is totaal zinloos wat je vertelt over een leven na de geboorte! En hoe zou dat leven er dan uitzien?
- Dat weet ik niet zo goed, maar in elk geval met veel meer licht dan nu. En misschien zullen we kunnen stappen en eten met de mond, en wat dan nog!
- Och man, pure gekheid wat je vertelt! Lopen? Maar het loopt helemaal niet. En eten met de mond, wat een raar idee! We worden toch gevoed door de navelstreng en die streng is nu al te kort om er mee te bewegen.
- Toch zal het mogelijk zijn. Maar anders dan nu.
- Maar is er al iemand teruggekomen van daar? Niemand! Heb je dit goed begrepen? Na de geboorte eindigt het leven. Daarbij, vind ik dat dit leven hier al pijnlijk en somber genoeg is.
- Maar we zullen zelfs, al weet ik het ook niet goed hoe, na de geboorte onze eigen moeder zien!
- Onze moeder? Geloof jij daar ook al in? En waar zou die zijn, onze moeder?
- Wel hier. Overal om ons heen! Zonder haar zouden we zelfs niet kunnen leven!
- Bah, ik heb nooit iets gemerkt van een moeder. Dus ze bestaat niet!
- Toch wel! Soms, heel soms, als we ons heel stil houden, hoor ik zoiets als een stem, waar we niet bij kunnen, maar die ons soms heel nabij is. Ik geloof echt dat we haar eens zullen zien. Och, ik snak ernaar om haar te zien en te kennen!

---

[1] Uit Banneux ND, boodschap voor alle naties, 72ste jaargang, nr 6, 2010.

EEN POP VOOR MIJN ZUSJE

Op het het laatste moment haastte ik me om naar de winkel te gaan om mijn kerstgeschenken te kopen. Toen ik al dat volk zag, begon ik te kniezen: "Ik ga hier **veel** tijd verliezen, en ik heb nog zoveel te doen. Kerstmis begint werkelijk een karwei te worden. Het zou goed zijn als ik kon gaan slapen en pas daarna wakker worden".
Ik baande me een weg naar de speelgoedafdeling. Daar begon ik te morren over de prijzen van het speelgoed, terwijl ik me afvroeg of de kinderen er echt zouden mee spelen. Ik kwam terecht in een gang met speelgoed, waar ik uit een ooghoek een ventje van ongeveer 5 jaar opmerkte, die een mooie kleine pop tegen zich aangedrukt hield. Hij hield niet op met haar haren te strelen en haar zachtjes tegen zich aan te drukken. Ik vroeg me af voor wie die pop bestemd was.
Vervolgens draaide de kleine jongen zich om naar een dame die bij hem was: "Tante, ben je zeker dat ik niet genoeg geld heb ?" De dame antwoordde hem wat ongeduldig: "Je weet het dat je niet genoeg geld hebt om ze te kopen."
Daarna vroeg zijn tante hem om daar te blijven en enkele minuten op haar te wachten, waarop ze snel vertrok. De kleine jongen hield nog altijd de pop in zijn handen. Uiteindelijk ging ik naar hem toe en vroeg ik hem aan wie hij die pop wilde geven". Het is de pop waar mijn zusje het meest naar verlangde als kerstgeschenk. Ze was er zeker van dat de Kerstman ze haar zou brengen".
Ik zei hem daarop dat de Kerstman ze haar misschien zou brengen. Hij antwoorde me verdrietig: "Nee, waar mijn zusje nu is kan de Kerstman niet komen. Ik moet de pop aan mijn mama kunnen geven, zodat zij ze naar mijn zusje kan brengen".
Hij keek me zo droevig aan terwijl hij dat vertelde. "Mijn zusje is vertrokken naar waar Jezus is. Mijn papa zegt dat mama weldra ook naar Jezus gaat, en daarom dacht ik dat mama de pop kon meenemen en ze aan mijn zusje geven". Mijn hart hield bijna op met kloppen. Het jongentje hief zijn ogen op naar mij en zei me: "Ik heb aan papa gezegd dat hij tegen mama moest zeggen dat ze niet meteen mag vertrekken. Ik heb hem gevraagd haar te doen wachten tot ik terugkeer van de winkel".
Dan toonde hij mij een foto van hem, die in de winkel genomen was, waarop hij de pop vasthield, terwijl hij me zei: "Ik wil dat mama deze foto ook meeneemt, zo zal ze me niet vergeten. Ik hou van

mijn mama en ik zou graag hebben dat ze me niet verlaat, maar papa zegt dat ze naar mijn zusje moet gaan".
Daarna sloeg hij het hoofd neer en bleef stil. Ik haalde onopvallend wat bankbriefjes uit mijn portefeuille en vroeg aan de kleine jongen: "En als we nog eens een laatste keer je geld zouden tellen om zeker te zijn ?" "Ok", zei hij " Ik moet er genoeg hebben". -
Ik gleed onopgemerkt mijn geld bij het zijne en we begonnen te tellen. Er was ruim genoeg geld voor de pop, er was er zelfs nog over.
Zachtjes prevelde het jongetje: " Dank je Jezus dat je me genoeg geld gegeven hebt !" Dan keek hij me aan en zei: " Ik had aan Jezus gevraagd om ervoor te zorgen dat ik genoeg geld zou hebben om deze pop te kopen, zodat mijn mama ze naar mijn zusje kan brengen. Hij heeft mijn gebed gehoord. Ik wilde ook nog genoeg geld hebben om een witte roos te kopen voor mijn mama, maar zoveel durfde ik aan Jezus niet vragen. Maar weet je, mijn mama houdt zoveel van witte rozen."
Enkele minuten later kwam zijn tante terug en verwijderde ik me met mijn boodschappenwagentje. Ik eindigde mijn winkelen met een totaal verschillende geestesgesteldheid dan deze waarmee ik begonnen was. Ik kon het jongetje maar niet vergeten.
En toen herinnerde ik me een artikel dat enkele dagen tevoren in de krant verschenen was, en waarin het ging over een bestuurder die in staat van dronkenschap op een wagen was ingereden waarin een jonge vrouw en haar dochter zaten. Het kleine meisje was op slag dood. De moeder was zwaar gekwetst; de familie moest beslissen of ze ging afgekoppeld worden ven het beademingstoestel. Was het de familie van deze kleine jongen ?
Twee dagen later las ik in de krant dat de jonge vrouw gestorven was.

Ik kon het niet laten om een boeket witte rozen te gaan kopen en me naar het mortuarium te begeven waar ik de jonge vrouw nog een laatste keer kon zien.
Ze lag er met een mooie witte roos in een hand, en met de pop en de foto van het jongetje in de winkel.
Ik heb het mortuarium al wenend verlaten, met het gevoel dat mijn leven voor altijd zou veranderen. De liefde die dit jongetje in zijn hartje droeg voor zijn mama en zijn zusje was zo ongelooflijk. En op een fractie van een seconde heeft een dronken bestuurder hem alles afgenomen.

Middeleeuws Handschrift Salzburg

Een priester moet zijn heel groot en
heel klein, hoog van gemoed als een
koningskind, als een knecht ootmoedig en
simpel gezind. Een held die zijn hart heeft
gezuiverd, een mens die voor GOD heeft
gehuiverd. Een bron van heilig leven, een zon-
daar, wien veel is vergeven. Een heer over
eigen verlangen, een dienaar van zwakken en
bangen. Die fier voor de machtigen staat, ge-
bogen naar geringen raad. Een leerling die
zijn Meester hoort, een leider door geen kamp
verstoord. Een bedelaar met smekende han-
den, een rijke die 't al wil verpanden. Een
man in rumoer en strijd, een moeder bij elk
kind dat lijdt. Een grijsaard die in verten
schouwt, een kind dat zich toevertrouwt.
Het hoogste betrachtend, het geringste achtend,
Tot vreugden bestemd, met lijden bekend, van af-
gunst ontwend. In denken klaar in woorden
waar. Een vriend van de Vrede. Sterk als
een rots van steen. Ach, zo ben ik er geen.

EUCHARISTIE: PROEF EN ZIE, GOD IS GOED!

P. Nicolas Buttet
Stichter broederschap Eucharistein, Epinassey (CH)

X
Stage bij gehandikapten

Sta me toe te beginnen met een persoonlijke ervaring om hetgeen ik u later zal vertellen eerst te situeren in het concrete leven. Een twintigtal jaren geleden liep ik stage bij een advocaat en was ik zeer actief in de politiek als afgevaardigde in het parlement van mijn kanton en als secretaris van een Zwitserse parlementaire groepering. Ik werd dus geconfronteerd zowel met de grote maatschappelijke vraagstukken als met persoonlijke en familiale problemen. In het kader van mijn opleiding tot advocaat hield ik me ook bezig met een jongeman die iemand had verkracht en 7 kinderen had verbrand. Door dit contact tussen een soms verontrustende realiteit en mijn geloof steeg in mijn hart de kreet op: Als er geen liefde is, kan de wereld niet veranderen! 'Ik besloot toen om de kerstvakantie door te brengen in Cottolengo in Turijn, een instelling voor de opvang van mensen met een zeer zware fysieke en psychische handicap. Ik herinner me hoe ik daar aankwam. Ik was zojuist vertrokken uit het Zwitserse parlement en kwam terecht in deze nieuwe wereld van onze gehandicapte broeders en zusters. Ik werd meteen in de realiteit van die plek gestort want, samen met een broeder, hebben we twee uur lang 18 zieken gewassen die van onder tot boven vies waren. Nadat ik eerst had gereageerd op wat ik rook ...en op de kleuren die ik zag, werd ik op diezelfde avond gegrepen door de uitspraak van Christus die vlees werd (en wat voor vlees!): 'Alles wat je voor één van deze minste broeders van Mij hebt gedaan, heb je voor Mij gedaan.' (Mt 25). Toen ik klaar was met het wassen van mijn gehandicapte broeders ging ik tegen middernacht naar beneden, naar de kapel waar het heilig sacrament dag en nacht was uitgestald. Voor mij kwam er toen die schok en de zekerheid van Zijn aanwezigheid: de aanwezigheid van Jezus, boven in bed, in de persoon van mijn armzalige broers en op het altaar de aanwezigheid van Jezus in het heilig Sacrament. Jezus was daar echt aanwezig in de gedaante van die broer én in de gedaante van brood. Dezelfde unieke Jezus. Sinds die dag heeft die zekerheid me nooit meer verlaten, al is dat - jammer genoeg - nog stamelend en onsamenhangend. In elk leven is er zo een fundamentele ervaring. Het is wat de Franse dichter Charles Péguy 'een van te voren en een daarna noemt'. Deze grondslagleggende gebeurtenis roept voor de mens ook een vraag op. Daarna zal hij natuurlijk een stap moeten zetten, moeten volhouden in de loop van de tijd, maar er is iets gebeurd dat het leven voortaan een andere smaak geeft. Die ervaring van het sacrament

van het altaar en het sacrament van de broeder blijft me nog steeds achtervolgen. Zij is het fundament van Eucharistein, onze kleine gemeenschap waar we jongeren die gewond en gebroken zijn door drugs, alcohol, geweld of depressies opvangen. Tegelijk hebben we in onze huizen steeds de eeuwigdurende aanbidding van het Heilig Sacrament.

De eucharistische verstomming

De dringende vraag van vandaag waar ik het deze morgen samen met u over wil hebben, lijkt me dezelfde als de kwestie die Johannes Paulus II zo sprekend omschreef als die van 'de eucharistische verstomming'. Ja, hoe kunnen we dat 'met stomheid geslagen worden' oproepen, dat zelfs provoceren? Een verbijstering 'vervuld van dankbaarheid voor het Sacrament waarin Christus voor altijd zijn liefdesmysterie heeft willen *concentreren*'. Hierbij neem ik de precieze uitdrukking van de Dienaar Gods over[1]. Hoe kunnen we een verrukking opwekken die eerst de christenen en daarna heel de mensheid naar de bron van het leven toe kan brengen? Hoe de mensen de schoonheid van de liefde laten zien en die omzetten in een kracht die de harten en de hele mensheid van gedaante doet veranderen? Want het gaat hier inderdaad om schoonheid. Een schoonheid die de wereld heeft gered. Een schoonheid die schittert als de glans van de waarheid over God en als de vervulling van het geluk waar het hart van de mens voor geschapen is. De geconsacreerde hostie is de meest hoogstaande 'ikoon' van Gods schoonheid zoals die in Christus is geopenbaard, de waarlijke, levende, levenbrengende, eenmakende tegenwoordigheid van 'de mooiste onder alle mensen' (Ps 45, 3).

De Eucharistie midden in de paradox van de wereld

Mogelijk lijkt het een beetje naïef om te praten over het ontzagwekkende en over de schoonheid, midden in een wereld die gewond en gebroken is. Welnu, een christen is een realist, fundamenteel een realistisch mens. Je kunt overigens ook alleen maar met een realistische spirituele instelling de confrontatie aangaan met de uitdagingen aan deze wereld die God zo dierbaar is en aan deze cultuur waaraan we het evangelie moeten brengen. Ook al zijn we erfgenamen van een bloedige eeuw, we zijn ook weeskinderen geworden van een tijdperk van hoop. En het is in naam van dit spiritueel realisme - waarvan de authenticiteit van de Eucharistie juist getuigt – dat een christen de taal van de hoop kan en moet durven spreken, ongeacht elke schijn, bij tij en bij ontij. Meer dan wie dan ook, ziet een christen de wereld zoals die werkelijk is, met alles waarop hij hoopt maar ook met alle gewelddadigheid, met zijn heldendaden maar ook waar hij het op een laffe en tragische manier opgeeft. Dat is het, dat menselijke deeg, dat door het licht van de Eucharistie wordt bestraald, als 'de zon die gerechtigheid brengt en genezing in haar vleugels draagt' (cfr. Mal. 3,20). In de Eucharistie is de wereld vrijgekocht, is het heelal van gedaante veranderd, is de Emmanuel voor altijd aanwezig. De verminkte wereld laat met zijn misvormingen zien - juist door het gemis en het verlangen dat ze oproepen - hoe de contouren van de beloofde harmonie er uitzien, zoals die reeds in de Eucharistie tot werkelijkheid wordt. Voor de christen die van de Eucharistie leeft, gaat het er dan niet meer om zich blind te staren op wat mismaakt is. De Eucharistie brengt ons ertoe onder ogen te zien wat van gedaante is veranderd. De Eucharistie neemt in de schemerachtige schaduwen van de wereld die voorbijgaat al het onvergankelijke ochtendgloren waar van de wereld die blijvend is. De Eucharistie brengt ons naar het hart van de schepping; ze daalt af in de ondoorgrondelijke diepten van zonde en haat, om er de overwinning te doen opstaan van de lichtgevende liefde die sterker is dan de dood. De Eucharistie situeert zich dus in het zenuwcentrum van het heelal en van de geschiedenis

Michel omhelst het Kruis

van de mensheid omdat zij ons het meest intieme mysterie openbaart van de God die ons komt redden.

De Eucharistie veroorzaakt dan een tweevoudige beweging: aangezien zij al de hemel op aarde is, brengt zij ons ertoe, 'drijft' ze ons, om een uitdrukking van Paulus te gebruiken ('urget nos' cf. 2 Kor. 5,14) om in de wereld de geest van de bergrede te laten heersen en om te leven volgens de zaligsprekingen. Anderzijds herinnert de Eucharistie ons er steeds aan dat we vreemdelingen zijn, op doorreis op deze aarde, op weg naar ons echte vaderland, waar Christus voor ons een plaats heeft gereed gemaakt (cf. Jn 14,2-3), samen met al diegenen die het glorierijke Offerlam gadeslaan, dat gezeten is op de troon. Hij is het die we in de communie ontvangen en we bevestigen de waarheid van deze identiteit met ons 'amen'.

Een verbluffende en gelukzalige 'eigentijdsheid'

Laten we een moment stilstaan bij dat centrale punt van tijd en plaats: ik bedoel het Pasen van Jezus, zijn dood aan het kruis en zijn verrijzenis. Het kruis is de spirituele as geworden van het gehele universum, als het ware een 'kosmische zonnewende'. Want het is op dat moment dat de mensheid wordt bevrijd van de zonde en de dood en dat zij het Koninkrijk der Hemelen als erfdeel krijgt. Daarom heeft Jezus gewild dat ieder mens in elke tijd en plaats, direct in contact zou kunnen komen met het mysterie van zijn lijden en opstanding. Hij heeft gewild dat ieder menselijk wezen de liefde heel concreet en 'live' zou kunnen aanraken, die zich met het kruis heeft verbonden om ons ervan te bevrijden;

Michel omhelst het kruis

Ik denk aan Michel, een jongeman die ik in Zuid Frankrijk ben tegengekomen. Hij was aan het liften. Ik stopte om hem mee te nemen. Toen hij me zag zei hij: 'Ha, jij draagt een kruis! Bij mij is veertien dagen geleden heel mijn leven veranderd sinds ik een vent gezien heb die een kruis droeg!' 'Vertel me eens hoe dat kwam', zei ik. Hij maakte me duidelijk dat hij in die tijd in een kraakpand woonde. Michel was niet één van de slimsten, maar hij was niet aan de drugs, terwijl alle anderen in het pand verslaafd waren en men hem de hele tijd lastig viel. Hij zei me dat hij er genoeg van had maar niet durfde weg te lopen. Daarom ging hij elke nacht, als de anderen in hun roes waren, naar een bepaalde plek in de stad. 'Daar had je een electriciteitspaal', zei hij me 'en die klemde ik uit alle macht in mijn armen; zo bleef ik twee, drie uur staan, en ik ben zelfs een keer vijf uur die paal in mijn armen blijven houden, anders had ik mezelf van kant gemaakt'. En op een dag wilden de anderen hem met geweld een spuit geven. Ze zeiden: 'Luister! Jij hebt net zo goed ook het recht om sterretjes te zien! Maak je dus geen zorgen, het is geweldig, een spuitje en je bent vertrokken!' Op dat ogenblik had Michel het lef om weg te lopen. Hij ging er van door en stak zijn duim op om te liften. Iemand stopte om hem mee te nemen. Die vent had een kruis om zijn nek. Toen vroeg Michel: 'Wat is dat ding dat je om je nek hebt?' 'Dat, wel dat is het teken dat God van me houdt' antwoordde de chauffeur. En toen begon Michel het te snappen van zijn 'electriciteitspaal'. Hij was niet gedoopt en wist niets af van het christelijk geloof. Maar hij vond het maar een vreemde paal, want bovenaan was er een dwarsbalk en er zat geen enkele draad aan vast! In feite had hij, zes maanden lang, elke nacht, zonder het te weten een kruis in zijn armen geklemd. Eigenlijk was het zo dat eerder het kruis van Christus hem had vastgepakt, dan dat hij het zelf had gegrepen.

Het vieren van het mysterie van de Eucharistie maakt ons juist tot tijdgenoten van dat centrum van de geschiedenis van het universum waar alles naartoe convergeert en waar alles weer van uitgaat. En dat gebeurt meer reëel en concreet dan in de symboliek van het kruis waar ik juist over vertelde in het verhaal van Michel. Tussen de consecratie van het brood en die van de wijn: op het moment dat Christus in de tijd de woorden liet weerklinken die hij eens en voor altijd uitsprak in het Cenakel aan de vooravond van zijn lijden: 'Dit is mijn lichaam dat voor jullie gegeven wordt'

'Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed dat voor jullie wordt vergoten' komt er een direct contact tussen ons en het Kruis tot stand. Op dat precieze moment van de liturgie, worden we onder het Kruis geplaatst, dat het heil van de wereld draagt. Samen met Maria en Johannes, zijn we tijdgenoten van het mysterie dat zich op Golgotha afspeelde en kunnen we de vruchten ontvangen van het lijden van Christus. Het altaar van onze kerken is in zekere zin de volheid van het Kruis; de mis is dus het Kruis dat door de eeuwen heen trekt. Tijdens de misvieringen wordt het Kruis steeds groter zonder dat het zich vermenigvuldigt; het is voortaan aanwezig in elke tijd en elke plaats, verenigt daardoor het universum en brengt het bijeen onder zijn schaduw. Het is deze mysterieuze en bewonderenswaardige eigentijdsheid die ons in staat stelt om aan het offer deel te nemen 'als zouden we erbij zijn geweest'. We kunnen een actuele deelgenoot zijn en er op een onuitputtelijke wijze de vruchten van plukken[2].

Op dat precieze moment is er een soort uitweg uit die immense warboel van het kwaad en uit dat reusachtig schandaal van het lijden. Claudel zei terecht: Christus is niet gekomen om het lijden af te schaffen en zelfs niet om het uit te leggen. Zou dat overigens mogelijk zijn? Hij is gekomen om er in te wonen met zijn aanwezigheid en het een zin te geven. En dat is genoeg. Sindsdien is het lijden niet meer een begrip, maar een gezicht. Het is geen cliché maar een ikoon. Het is niet meer de schemering van de godheid, maar het ochtendgloren van de mensheid die van gedaante veranderde door toedoen van de Verrezene die voor altijd Levend is. Daar zijn we zeker van wanneer we naar het eucharistische mysterie kijken in zijn buitengewone actualiteit van liefde en leven. Thierry Maulnier, atheïst en lid van de Académie Française, zei terecht: 'Er bestaan veel grote godsdiensten, maar er is er slechts één die de meest gewone menselijke wezens, zij die werken met hun houweel, hun kruiwagen of hun rekenmachine, zelfs de meest middelmatige, zelfs de meest onbetekenende mens in staat stelt te geloven dat hij persoonlijk met liefde bekeken wordt door Hem die over de werelden heerst, meer nog: dat hij niet onwaardig is dat een God zich voor hem offert'[3]. De Eucharistie verkondigt deze waarheid met kracht. *Als ik dit zeg denk ik aan Malica. Sinds ze negen jaar oud was werd Malica verhuurd en verkocht door haar oom, een kapper, om aan de pleziertjes van zijn klanten tegemoet te komen. Een paar jaar later bevond ze zich in een opvoedingsinstituut voor jonge delinquenten. Op een dag was Malica verdwenen. Het was 7 uur 's avonds en niemand had haar gezien sinds 9 uur 's morgens. Men zocht haar overal. Op het eind besloot iemand om te gaan kijken in de kapel. Wel, Malica zat op haar knieën voor het Heilig Sacrament dat sinds de ochtend achter een glas was uitgestald. Malica had kennelijk lang gehuild. Ze zei alleen maar: 'Bij Hem kan ik alles zeggen. Hij heeft me niets gevraagd'. De leider vroeg haar: 'Je hebt het vast wel lang gevonden?' Het antwoord van Malica was: 'Nee, ik zat aan Zijn voeten, Hij weet wat stil zijn is'.*

Het mysterie van de mis: zwaartekrachtcentrum van het heelal

Ik ben terug van een pelgrimstocht van één maand in China en in Tibet. Ik had daar de gelegenheid katholieke gemeenschappen te ontmoeten die maandenlang geen priester en geen Eucharistie hadden, jarenlang zelfs in sommige parochies. Ik was diep getroffen door hun honger en dorst naar Jezus-Eucharistie. Ik herinner me de mis in een klein dorpje in Tibet. Ik had aan één enkele persoon verteld dat ik priester was en ik 's avonds een mis zou kunnen opdragen. Er kwamen 120 mensen opdagen! Die hebben 2 uur moeten wachten tot het eind van de onderhandelingen met de autoriteiten om toestemming te krijgen voor een misviering. Het was tegen 10 uur 's avonds dat we met de viering konden beginnen en die heeft meer dan anderhalf uur geduurd. Ze waren allemaal present, met

vreugdevol gezang, met vurig geloof in het mysterie. *Ik moest toen denken aan een vriend, Kardinaal François Xavier Nguyen van Thuan, die vertelde over zijn mis in de 13 jaar dat hij in Vietnam in de gevangenis zat: 'Toen ik gearresteerd werd moest ik onmiddellijk weg, zonder iets mee te nemen. De dag daarop mocht ik schrijven om de meest noodzakelijke dingen te vragen: kleren, tandpasta... Ik schreef aan de geadresseerde: 'Kunt u mij a.u.b. een beetje wijn sturen als geneesmiddel tegen buikpijn?' De gelovigen begrepen wat dat betekende en stuurden me een flesje wijn voor de mis met het etiket 'Geneesmiddel tegen buikpijn' en hosties in een waterdicht flesje. Nooit zal ik mijn grote vreugde kunnen uitdrukken. Met drie druppels wijn en één druppel water in de kom van mijn hand droeg ik elke dag de mis op.'*[4].

Indien de wereld in stand blijft is dat omdat er altijd, tussen hemel en aarde, tegelijk met de zon, zich een Hostie verheft die roept: Vader van barmhartigheid![5]. De heilige Padre Pio zei overigens dat 'de wereld makkelijker kon overleven zonder de zon dan zonder het heilig Misoffer'. Dat is ook het persoonlijke getuigenis van Johannes Paulus II: 'Een priester is een mens van de Eucharistie. In de bijna 50 jaar dat ik priester ben, is de viering van de Eucharistie steeds het belangrijkste en heiligste moment gebleven. Het bewustzijn dat ik aan het altaar *in persona Christi* celebreer staat bij mij voorop. De heilige mis is voor mij in absolute zin het centrum van mijn leven en het centrum van iedere dag, zij is het centrum van de theologie van het priesterschap'[6]. Dat is de revolutionaire blikverandering waartoe de instelling van de Eucharistie ons brengt.

Pater Pedro Arrupe, de voormalige generaal van de Jezuïeten, vertelt in zijn dagboek over hoe hij de mis ervoer in wat hij zijn 'kathedraal' noemt: een kapelletje van 3 bij 5 meter, in Japan: 'Eén met Jezus Christus, draag ik, priester, de hele Compagnie met zijn 27 000 mannen. De muren van deze kapel lijken op het punt te staan open te barsten. De Mis begint op dit altaar dat zo te zeggen tussen hemel en aarde hangt. Als ik naar boven kijk, zie ik het hemelse Jeruzalem [...] Als ik naar beneden kijk, zie ik de mensen op de aardbodem in al hun verschillende kleren en houdingen; sommigen blank, de anderen zwart; sommigen in vrede en anderen in oorlog; de enen in tranen de anderen aan het lachen; sommigen gezond, de anderen ziek; de enen worden geboren, de anderen sterven [...] Het sublieme moment van de consecratie breekt aan. Verenigd met de hele Compagnie, vereenzelvigd met Christus, houd ik de Hostie in mijn handen en zeg ik de woorden: 'Dit is mijn Lichaam; dit is mijn Bloed'. Een plechtig moment waar alleen maar eerbiedige stilte bij past. Christus verandert het brood in Zijn Lichaam en de wijn in Zijn Bloed [...] Vanaf dat moment is de verlossing van de wereld voltooid: incarnatie, dood, paasmysterie, heil. Op dat moment herhaalt zich dit alles in mijn handen. Christus is in mijn handen! Het Lam dat de zonden van de wereld wegneemt is in mijn handen. Hoe ziet de wereld er uit vanaf dit altaar? Om dat te begrijpen moet ik mijn hart zo groot maken als de wereld. Naar de gelijkenis van het Hart van Christus, moet ons hart groter worden, moet ons hart alle mensen zonder uitzondering omarmen, net zoals het Hart van Christus die wil dat alle mensen gered worden en tot de kennis van de waarheid komen (1 Tim 2,4) opdat er dan eindelijk één kudde zal zijn, met één herder. (Jn 10,16). Vanuit dit altaar tussen hemel en aarde zie je beter, begrijp je meer van de behoeften van de mensen in deze wijde wereld. Je ziet en begrijpt in een nieuw licht hoe belangrijk die universele missie is 'Trek heel de wereld door om aan elk schepsel de goede boodschap te verkondigen.' (Mc 16,15). Mijn antwoord kan slechts dit zijn: 'Heer, wat wilt u dat ik doe' (Hand. 9,6) en: wat moet ik doen voor Christus'?

'Het God-zijn van God, een uitdaging voor het menszijn van de mens'[8]

Laten we een stap verder gaan. De Eucharistie brengt ieder van ons persoonlijk tot de centrale ervaring van het christendom zoals Paulus die ziet, namelijk de radicale onthechting die Christus op zich heeft genomen. Hij die de gestalte van God had, hield zijn gelijkheid aan

God niet vast, maar deed er afstand van. Hij nam de gestalte aan van een slaaf en werd gelijk aan een mens. En als mens verschenen, heeft hij zich vernederd en werd gehoorzaam tot in de dood – de dood aan het kruis, tot aan het altaar, tot aan het Tabernakel (cfr Fil. 2,6-8). Deze duizelingwekkende vernedering van God heet de 'kenosis', hetgeen betekent: zich ontledigen. Daarom kon Johannes Paulus II zeggen 'de eerste opgave van de theologie is: het begrijpen van de kenosis van God, een waarlijk groot geheim voor de menselijke geest, voor wie het onhoudbaar schijnt dat lijden en dood de liefde kunnen uitdrukken die zich wegschenkt, zonder daarvoor iets terug te vragen'[9]. Als Christus zich zo nederig heeft gemaakt en de Hostie daar het ultieme bewijs van is, dan nodigt God ons uit hetzelfde te doen. 'Zijn wijze van God zijn daagt onze wijze van mens zijn uit', zoals Benedictus XVI het zo treffend uitdrukt. De Eucharistie brengt ons dus naar het hart van een christelijke antropologie die onze visie op de plaats van de mens in het universum kan vernieuwen. De Eucharistie spreekt de taal van het geschenk: lichaam gegeven voor het leven van de wereld, bloed vergoten voor de vergeving van de zonden; eet, drinkt, neemt. Daaruit kan men dus het volgende concluderen: als alles een gave van genade is en als 'De mens ook door God werd geschonken aan zichzelf'[10], als de mens niet de auteur van zijn eigen leven is, dan kan hij zich alleen maar echt vinden als hij zich helemaal teruggeeft. Paulus zegt dat heel duidelijk: 'Niemand van ons leeft voor zichzelf, en niemand van ons sterft voor zichzelf. Zolang wij leven, leven we voor de Heer; en wanneer wij sterven, sterven we voor de Heer. Dus of we nu leven of sterven, we zijn altijd van de Heer.' (Rm 14, 7-8). Christus, tegenwoordig in de Eucharistie, leert ons wat de echte vrijheid is en hoe je die moet gebruiken. De Eucharistie legt onze verlangens om te hebben, te kunnen en te lijken het zwijgen op om ons te laten binnentreden in het realisme van het zijn. Tijdens zijn reis naar Polen na het ineenstorten van het communisme, legde de paus de nadruk op het feit dat vrijheid niet de resultante kon zijn van politieke, sociale, technische of economische activiteiten. 'Het liberalisme gaat tegen de vrijheid in, als het een levensstijl voorstaat die tegen de moraal ingaat' zei hij. Hij legde er ook de nadruk op dat *'Wij behoefte hebben aan een eucharistische school van de vrijheid.'* Een school die de taal spreekt van eisen aan jezelf en van het geven van jezelf. 'We hebben vandaag behoefte aan een grote terugkeer naar de Eucharistie', vervolgde de Heilige Vader in zijn geboorteland. 'Alleen de Eucharistie kan de volheid van de oneindige liefde van God aan de mens laten zien en daardoor beantwoorden aan zijn verlangen naar liefde'. De Eucharistie alleen kan de mens op zijn juiste plaats terugbrengen: dienaar en verantwoordelijke. 'Alleen de Eucharistie kan leiding geven aan zijn streven naar vrijheid door hem de nieuwe dimensie van het menselijk bestaan te laten zien. Want inderdaad als we ontdekken dat we ertoe geroepen zijn om onszelf in alle vrijheid weg te schenken aan God en aan de naaste, dan wordt onze vrijheid overweldigd door de schittering van de waarheid die de liefde doet stralen'[11].

De Eucharistie is dus voor het geloof een goddelijke opvoedingsmethode en een macht die ons van gedaante doet veranderen. Een goddelijke opvoedingsmethode door het voorbeeld van de zelfgave. Maar dat is niet veel als er geen actie op volgt. Welnu, zonder de genade is het ons niet mogelijk die authentieke vrijheid te bereiken die tot ontplooiing komt door zichzelf weg te schenken, 'tot aan het zich losrukken toe', zei Moeder Teresa. Dat is dan ook de reden dat Christus-eucharistie, van communie tot communie, van genade tot genade, ons steeds meer op hem doet lijken en op hem afstemt, mits we hem zijn gang willen laten gaan. *Leo XIII ontving op een zekere dag iemand die hem voorstelde zijn portret te schilderen. De paus ging akkoord. Maar toen hij een paar weken later het schilderij bekeek, was het echt geen succes! Het talent van de maker was niet van hetzelfde gehalte als de edelmoedigheid van diens gebaar en het resultaat was nogal treurig! Leo XIII bedankte de schilder vriendelijk en*

vroeg hem: 'Zou het mogelijk zijn om onderaan het schilderij nog een bijbelcitaat toe te voegen?' De schilder ging hier gaarne op in: 'zoals u wil, wat is het dat ik moet schrijven?' vroeg hij. De paus antwoordde: 'Niets! alleen een verwijzing: Johannes 6,20'. En als men dan de tekst in het Johannes-evangelie opzoekt, dan is het de episode waarin Jezus op het water loopt. De apostelen zien hem en worden door vrees bevangen. En in Johannes 6,20 zegt Jezus tegen hen: 'Wees niet bang, ik ben het'! Dat zouden we vaak kunnen zeggen aan mensen die ons zien leven: 'wees niet bang, ik ben het toch!'. Zeker nog een beetje misvormd door egoïsme en hoogmoed maar op weg naar heiligheid. De eucharistische genade bewerkt in ons dat we innerlijk op Jezus gaan lijken, dat we in ons dezelfde gevoelens krijgen als hij had (cfr. Fil 2,5), met een liefde die tot het uiterste gaat, 'eis telos' (cf Joh 13,1).... Tot aan die 'Liefde -Agapè' waarvan het eucharistisch hart van Christus tegelijk de uitdrukking en het rustaltaar is, dat open hart 'dat vlees en bloed geeft aan de begrippen '[12].

De kerkelijke dimensie van de Eucharistie

De Eucharistie is ook een permanent Pinkstergebeuren. Het is de uitstorting van de Heilige Geest die uit de open Zijde van Jezus opwelt (cfr Joh. 7,38). Het is een discreet en 'kinderlijk' Pinkstergebeuren. Het is niet zo indrukwekkend als het Pinksteren dat Lucas in de Handelingen beschrijft. Maar het is toch even krachtig want de Heilige Geest maakt ons tot kinderen van God en brengt al zijn kinderen van overal bijeen in de Kerk, dit 'teken en instrument van de innerlijke vereniging met God en van de eenheid van heel het mensdom'[13]. De Heilige Geest maakt ons tot broeders en zusters in Christus en tegelijk bidt Hij in ons 'ABBA, Vader' (cf. Gal. 4,6 ; Rom 8,15). De Eucharistie brengt gemeenschap met God en tussen ons onderling tot stand zodat het woord van Christus werkelijkheid wordt: 'Laat hen allen één zijn, Vader. Zoals u in mij bent en ik in u, laat hen zo ook in ons zijn, opdat de wereld gelooft dat u mij hebt gezonden.' (Jn 17,21). De Eucharistie wordt op die manier een tegengif tegen twee vormen van lijden in de huidige wereld: de wanhoop en de verwaandheid. Zij laat ons binnentreden in de zaligheid van de armen aan wie het Koninkrijk toebehoort. Zij doet ons leven in die veeleisende spirituele kindsheid waarvan de H.Theresia van het Kind Jezus de eminente Kerklerares is.

Kardinaal de Lubac deed de volgende mooie uitspraak: 'Het is de Kerk die de Eucharistie maakt, maar het is ook de Eucharistie die de Kerk maakt'[14]. De liefde voor de Eucharistie en de liefde voor de Kerk vormen de unieke liefde voor het Mystiek Lichaam van Christus dat in het hart van alle christenen moet branden.

'Het is de Kerk die de Eucharistie maakt' in de mate waarin de Kerk, als een levende juwelenkist, deze unieke schat die Christus haar heeft toevertrouwd zorgvuldig koestert en bewaart: zijn Lichaam en Bloed. Het is deze prachtige opdracht aan de Kerk die het hart dient te zijn van alle pastorale zorg: de kinderen van God dit voedsel te geven. 'De werkelijke Tegenwoordigheid, dat is het hart van de Kerk, het geheim van haar levenskracht; de Kerk moet met ijverige zorg waken over dit mysterie en het integraal beamen'[15], verkondigde Johannes-Paulus II.

'Het is de Eucharistie die de Kerk maakt'. Allereerst in het zichtbaar teken van de Eucharistie : het brood wordt gemaakt van een veelheid van graankorrels; de wijn wordt geperst uit een groot aantal trossen die bestaan uit een veelheid van druiven. Maar het brood is één en de wijn is één. Het brood en de wijn, de materie van het sacrament, worden dus gezien als een teken van wat de Eucharistie doet; van een veelheid maakt ze één enkele werkelijkheid. Die eenheid komt ook tot stand door de specifieke vrucht van de Eucharistie. Deze vrucht is onze omvorming in Christus, onze vereniging met hem, of beter gezegd: onze inlijving in

Christus door de kracht van de liefde. Dat is de reden dat in de vroege Kerk zelfs de afwezigen op een bepaalde manier bij de Eucharistieviering aanwezig waren want het Lichaam van Christus werd naar hen toe gebracht door diakens of jongeren[16].

Op die manier ontkracht de Eucharistie iedere individualistische opvatting van onze band met hem die ons leerde zeggen: 'Onze Vader'. De Eucharistieviering wordt vaak beleefd als iets dat los staat van het leven of ze wordt bezien vanuit het standpunt van een consument. Dan helpt ze de gelovige niet om te rijpen in zijn verantwoordelijkheid als gedoopte, als getuige van Christus. Zeker, de beleving van de tegenwoordigheid van Christus in het Heilig Sacrament is een fundamentele persoonlijke beleving, maar zij is niet individueel of individualistisch. Zij is noodzakelijkerwijze gemeenschappelijk en kerkelijk. Het is van het grootste belang dat de Eucharistieviering leidt tot een uitstraling van de parochiële en diocesane gemeenschap, bron van hoop voor heel de mensenfamilie die geroepen is om in vrede en solidariteit te leven.

Tenslotte brengt de Eucharistie ons tot Evangeliseren. Je zou toch de Naam van de daken moeten schreeuwen van Hem die op zo een zowel discrete als machtige wijze onder ons verblijft. 'Zou de Kerk haar roeping kunnen realiseren zonder een blijvende relatie met de Eucharistie, zonder zich te voeden met dit voedsel dat heilig maakt, zonder te steunen op deze onontbeerlijke hulp voor haar missionaire activiteit? Om aan de wereld het evangelie te verkondigen hebben we apostelen nodig die 'expert' zijn in het vieren, het aanbidden en in de contemplatie van de Eucharistie'[17].

De sociale dimensie van de Eucharistie

Johannes vertelt ons in zijn evangelie niet het verhaal van de instelling van de Eucharistie maar het verhaal van de voetwassing. De boodschap is duidelijk: de Eucharistie brengt ons tot dienstbaarheid, zoals Christus zich tot dienaar heeft gemaakt. De Eucharistie verplicht ons -in de betekenis van 'zich verplicht voelen' - om in de gedaanten van brood en wijn het gezicht van Christus te herkennen, zoals ze ons ook verplicht hem te herkennen in het gezicht van onze broeder en zuster. Dat is het fundamentele besef van waaruit Moeder Teresa en de missionarissen van Liefde leven.

Wanneer we het Lichaam van Christus ontvangen, worden we dus opgeroepen om te handelen in overeenstemming met wat we gekregen hebben, met Jezus zelf, aanwezig in het Heilig Sacrament; te handelen dankzij Hem. Er moeten generaties van getuigen opstaan, mensen die moedig bouwen aan de beschaving van de liefde, die zich concreet en zonder krenterigheid engageren in het opbouwen van een cultuur van het leven. Veel wordt er vereist bij het uitoefenen van de liefde: 'De overtuiging van de Kerk dat zij zichzelf, haar bedienaren en ieder van haar leden krachtens roeping verplicht is om de nood van de lijdenden, dichtbij en veraf, te verlichten, niet alleen met het 'overbodige' maar ook met het 'noodzakelijke', maakt zodoende deel uit van de oudste leer en praktijk van de kerk. Tegenover gevallen van nooddruft kan men niet de voorkeur geven aan overbodige versiering van de kerken en kostbare benodigdheden voor de goddelijke eredienst; het zou integendeel plicht kunnen zijn deze goederen te vervreemden om brood, drank, kleding en woning te geven aan wie ervan beroofd is. Zoals reeds gezegd wordt hier in het kader van het recht op eigendom een hiërarchie van waarden aangeduid tussen het 'hebben' en het 'zijn', vooral wanneer het 'hebben' van sommigen ten koste kan gaan van het 'zijn' van vele anderen.'[18]. Het is geen crypto-marxist die dit schreef, maar Johannes Paulus II in persoon!

Het programma van een christen die Christus-Samaritaan navolgt, is er dus een

'van een hart dat ziet'! Maar waakzaamheid blijft geboden. Een exclusief humanisme blijkt spoedig een onmenselijk humanisme te zijn, zoals Kardinaal de Lubac terecht opmerkte; we worden geconfronteerd met die 'meta-verleiding' om een nieuwe sociale orde te willen opbouwen zonder God. De Eucharistie bevrijdt ons hiervan. Ze stelt ons in staat om niet toe te geven aan de ' berusting' of aan de 'inertie' in het zicht van de omvang van wat moet gebeuren om onze lijdende broeders en zusters te helpen. De Eucharistie bevrijdt ons vooral van de hoogmoed te denken dat we uit onszelf in staat zijn 'tot het einde toe' lief te hebben en de wereld te veranderen; zij bevrijdt ons van de illusie dat we zelf de wereld redden, want die is al door Christus gered. De Eucharistie geeft ons een juiste manier om te helpen: dat is met de nederigheid van de 'onnutte knecht ' (*Lc* 17, 10) in de school van Jezus-Eucharistie, en niet van onze menselijke schema's[19].

De kosmische dimensie van de Eucharistie: 'een nieuwe aarde'

Paulus zegt ons: 'De schepping verlangt vurig naar de openbaarmaking van de kinderen van God. Want zij is onderworpen aan een zinloos bestaan. Maar zij is niet zonder hoop, want ook de schepping zal verlost worden uit de slavernij van de vergankelijkheid, en delen in de glorierijke vrijheid van Gods kinderen' (cfr. Rom 8,20-22). De Eucharistie is in het hart van het universum als een gist van herleving, een kracht tot gedaanteverandering, een bron van vernieuwing van heel de schepping. In Christus is de gehele materiële en spirituele schepping samengevat. Met het wonder van de Eucharistie, dat in zekere zin nog groter is dan dat van de schepping, worden de meest geheime diepten van de kosmos bereikt om ze te bevloeien. Dat is een echt ecologische manier van kijken. Die leidt er niet toe om wetenschappelijke kennis en technische oplossingen te ontkennen maar ze wil het kwaad van de ecologische crisis bij de wortel aanpakken. De patriarch van Antiochië, Ignatius IV, stelde dat indien het christendom de aarde had ontwijd, dat was gebeurd om haar te heiligen: 'De aarde is niet meer die almachtige moeder. Ze is nu de verloofde die we moeten beschermen opdat ze niet verkracht wordt en die we moeten leiden naar de Bruiloft van het Lam'[20]. De misbruiken van de consumptiemaatschappij kunnen we dan beantwoorden met de orde die ontstaat uit een cultuur van aanbidding.

Teilhard de Chardin neemt in zijn 'mis over de wereld' dit idee over van een voortgaande omvorming van het universum door toedoen van de eucharistische consecratie. Voor hem wordt de transsubstantiatie omgeven door een stralenkrans van een reële maar afgezwakte vergoddelijking van heel het universum: 'Het schijnt me toe dat alle schepselen - zij die gevangen zitten in de inerte materie en zij die ontwaken bij het licht van het leven, en zij die zich in vrijheid bewegen - deze universele klacht uiten: ontferm je over ons, priester, als je kan. Geef ons onze voltooiing door ons God te geven'.[21]

'Het is van fundamenteel belang de nadruk te leggen op de aanbidding' Benedictus XVI

Ik heb heel in het kort getracht u de eucharistische verstomming te laten ontdekken via enige aspecten van het mysterie en vooral via de manier waarop ze zich daarna integreert in het persoonlijke, kerkelijke, sociale et kosmische leven. Maar deze gedachte moet verder ontwikkeld worden. Nicolas Cabasilas, een orthodoxe theoloog, constateert zeer terecht: 'Het vuur kan alleen maar doorbranden als het voortdurend wordt onderhouden. Dat geldt ook voor ons: een meditatie zo nu en dan opent ons hart niet voor een passie. Daarvoor is een lange en voortgaande spanne tijds vereist'. *Broeder Claude Humbert o.p vertelt over zijn*

verblijf in Dachau: 'Onder de 4000 priesters die in Dachau waren, hadden er een paar clandestien een monstrans van prikkeldraad in elkaar gezet. Voor ons die waren ingesloten door prikkeldraad, kreeg die monstrans een buitengewone betekenis. Het was Christus, gekroond met doornen, die onze doornen deelde. En vaak was het Lichaam van Christus daar uitgesteld. Ik heb, en veel priesters met mij, vele uren in aanbidding doorgebracht voor Hem en Onze Lieve Vrouw van Dachau aan Zijn rechterzijde. Dat heeft een stempel op mijn leven gedrukt'.

De eucharistische aanbidding, vuur uit de hemel geworpen op de aarde van de mensen, om het leven in vlam te zetten. Het hart in vlam, de wereld in vlam. Kort geleden vertrouwde Benedictus XVI iemand toe: 'Het ontroert mij om te zien hoe, overal in de Kerk, de vreugde van de eucharistische aanbidding weer wakker wordt en hoe de vruchten hiervan zichtbaar worden'. En Moeder Teresa zei van haar kant: 'De mensen vragen me: 'wat is het dat Amerika gaat bekeren en de wereld zal redden?' Mijn antwoord is: het gebed. Iedere parochie moet voor Jezus in het Heilig Sacrament bijeenkomen in het heilig uur van de aanbidding'[22].

Waarom? Men heeft de Eucharistische aanbidding steeds gezien als de voortzetting van de dankzegging na de communie en de voorbereiding op de volgende communie. Dat is juist, maar een beetje mager. Benedictus XVI laat een nieuw helder licht schijnen op de vraag naar het waarom van de eucharistische aanbidding[23]: 'Voorafgaand aan elke activiteit en elk werk om de wereld te veranderen, moet er aanbidding zijn' zegt hij. 'Alleen daardoor worden we echt vrij... Juist in een wereld waarin de criteria om je op te oriënteren geleidelijk aan gaan ontbreken en waarin iedereen zichzelf tot criterium dreigt te verheffen, is het van fundamenteel belang de nadruk te leggen op de aanbidding'[23].

De aanbidding wordt de shabbat. Zonder deze shabbat keert de activiteit van de mens zich af van zijn einddoel en put hij zich uit in het zin-loze. Benedictus XVI preciseert: 'De Eucharistie is de ontmoeting en de eenmaking van personen; evenwel, de persoon die naar ons toekomt en die zich met ons wenst te verenigen is de Zoon van God. Een dergelijke eenmaking kan alleen maar realiteit worden via de aanbidding. De Eucharistie ontvangen betekent Hem aanbidden die we ontvangen ... Dat is de reden dat de ontwikkeling van de eucharistische aanbidding, zoals die in de Middeleeuwen vorm kreeg, op de meest coherente wijze voortvloeide uit het eucharistische mysterie zelf'.

Ik moet denken aan dat meisje van 15 jaar dat ik op een dag tegenkwam. Nadège. Ze had me juist verteld dat ze niet meer in God geloofde. Ze had al vijf zelfmoordpogingen gedaan en een zesde was in voorbereiding. Ze was omhoog geklommen naar de kleine kluis die ik toen bewoonde, om over het hek te stappen en vanaf de steile rots 135 meter naar beneden te springen. Bovendien had ze een pistool bij zich om te voorkomen dat het deze keer weer niet zou lukken. Dat heb ik allemaal pas later gehoord. Ze kwam drie dagen achter elkaar om te praten. De derde dag trok ik mijn stoute schoenen aan en zei tegen haar: 'Weet je, Nadège, jij bent zo kapot dat alleen maar de blik van Christus je kan redden'. Ze zei: 'maar je weet toch dat ik daar niet in geloof! ' 'Dat geeft niet, God gelooft wel in jou!' 'Wat betekent dat, de blik van Jezus?' Ik heb haar toen verteld over de nachten die ik in aanbidding doorbracht voor het Heilig Sacrament en ik vroeg haar om eens een keer te komen. Aangezien de vakantie toen begon moest ik denken aan al die mensen die naar het strand gingen om bruin te worden. Bruin van voren en van achter, van top tot teen, zeker. Maar die mensen kwamen soms thuis met een hart dat er maar bleekjes uitzag. Ik wist dat Nadège niet naar het strand zou gaan. Ze zocht een andere Zon die in staat was licht te brengen in haar leven. Mij schoot alsmaar dit aangrijpende vers van de profeet Maleachi te binnen: 'Maar voor jullie die ontzag voor mijn naam hebben zal de zon stralend opgaan, de zon die gerechtigheid brengt en genezing in haar stralen draagt.' (Mal. 3,20). Die Zon, dat is Jezus-Eucharistie.

Nadège is dus negen nachten lang gekomen om Jezus-Hostie te aanbidden in dat kapelletje tegen de rots. Daar in het diepe duister hoefde je niet bang te zijn voor een zonnesteek. Je hoefde alleen maar te hopen op een wonder van liefde, dat was alles. Nadège heeft dat meegemaakt: 'Gedurende negen nachten liet ik aan het Heilig Sacrament mijn wonden zien en Jezus verbond ze. Gedurende negen nachten liet ik alle kneuzingen van mijn ziel naar buiten komen en de Maagd Maria nam mij in haar armen om me tot rust te brengen. Ik kwam helemaal veranderd van die negen nachten vandaan'. Nadège heeft haar middelbare school afgemaakt. Ze heeft het vormsel ontvangen en is geneeskunde gaan studeren.

Dat is het wat ik met u wilde delen, beste broeders en zusters, die verstomming voor de Eucharistie waarin de schepping en de verlossing geconcentreerd zijn aangezien zij de aanwezigheid is van de Schepper en van de Verlosser. Ontzagwekkend vanwege de wanverhouding tussen de kleinheid van de Hostie en de grootheid van het mysterie. 'Er bestaat geen enkel gevaar voor overdrijving in de aandacht voor dit mysterie, aangezien 'in dit sacrament het hele geheim van ons heil is samengevat'[24] zei Johannes Paulus II die ons uitnodigde in de leer te gaan bij de heiligen, grote vertolkers van de authentieke Eucharistische vroomheid. 'In hen bereikt de theologie van de Eucharistie de volle glans van de doorleefde werkelijkheid, ze 'steekt ons aan' en ze 'verwarmt' ons zogezegd. *Laten we vooral luisteren naar de Allerheiligste Maagd Maria*, in wie het eucharistische geheim zich meer dan in iedere andere mens manifesteert als *geheim van het licht.*"[25].

Ik zie nog dat kind dat op zijn duim aan het zuigen was toen iemand vroeg: 'is het lekker?' Het kind nam zijn duim uit zijn mond, hield hem voor de neus van de volwassene en zei met een klein edelmoedig stemmetje: 'Hier, proef maar!'. Dat is de Eucharistie! Proef en zie: God is goed! (Ps 34,9).

1 Homelie op het feest van sacramentsdag 2003
2 cf. Johannes Paulusl ii, Ecclesia de Eucharistia, §11
3 Thierry Maulnier, lid van de Académie Française die van zichzelf zegt dat hij 'atheïst' is. geciteerd in de rede van Jacques de Bourbon Busset ter gelegenheid van de ontvangst op 20 juni 1991 van José Cabanis (gekozen op zetel 20 van Thierry Maulnier) tijdens de publieke zitting van de Academie
4 Mgr François-Xavier Nguyen Van Thuan, j'ai suivi Jésus ... un évêque témoigne, Médiaspaul, Parijs 1997, blz 40
5 cfr. Père d'Elbée, croire à l'amour, Pierre Téqui éditeur, Parijs, 1990, p.268
6 geciteerd door de Osservatore Romano, franstalige editie, no 46 van 14.11.1985, p 11-12
7 Pedro Arrupe sj, Comme je vous ai aimés, choix de textes sur le Cœur du Christ par Karl Rahner, ed Fidélité, Namur 1986, blz. 92-111
8 Benedictus XVI , Boodschap Urbi et Orbi, Kerstmis 2005
9 Fides et Ratio, §93
10 Johannes Paulus II, Centesimus Annus, nr 38
11 Johannes Paulus II op het Eucharistisch Congres te Wroclaw. OR français, No 23, 10 Juni 1997
12 cfr. Benedictus xvi, Deus Caritas est
13 2e Vaticaans Concilie, Lumen Gentium, No 1
14 Henri de Lubac, Méditations sur l'Eglise, Paris 1953, p. 113
15 Johannes Paulus II, Boodschap aan het Eucharistisch congres van Lourdes, 21 Juli 1981
16 S. Justinus, Apolog. I, c. 67
17 Johannes-Paulus II, boodschap voor wereldmissiedag 2004
18 Johannes Paulus II, encycliek Sollicitudo rei socialis, No 31
19 cfr. Benedictus XVI, Deus caritas est, met name §34 et § 39
20 Ignace IV, Patriarche d'Antioche, Sauver la Création, DDB, Paris 1989, p. 46
21 P. Teilhard de Chardin, Laatste uitgave van 'La messe sur le monde, la consécration, in Oeuvres, deel 12, le Seuil 1965, blz. 315; over hetzelfde onderwerp cfr. : Écrits du Temps de guerre, le Christ dans la matière, le tableau, l'ostensoir, la custode, Oeuvres Deel 12, blz. 109 e.v.; cfr.ook: Hans Urs von Balthasar, Liturgie cosmique chez Maxime le Confesseur, Aubier-Montaigne, Parijs 1947;en ook: Maurice Zundel, un autre regard sur l'Eucharistie, Le Sarment, Cahors 2001
22 Brief aan de missionarissen van het Heilig Sacrament, Registered Charity S 3509 of 1958-1959
23 Rede voor de Romeinse Curie, 22 december 2005. De Heilige Vader legt de nadruk op het primaat van de aanbidding met een citaat van Augustinus: *'Laat niemand dit vlees eten zonder het van tevoren te aanbidden;... we zouden zondigen als we het niet zouden aanbidden'.*
24 Johannes Paulus II, Ecclesia de Eucharistia, §61
25 Johannes Paulus II, Ecclesia de Eucharistia, §62

God is Liefde

Onze ideeën over God moeten wij volledig herzien...
God is Liefde en niets dan Liefde,
God geeft zich en kan niets anders doen
dan zich geven.
God zijn betekent niet meer domineren
en de macht hebben anderen te verpletteren,
God zijn betekent *zich* mateloos *geven*,
eeuwig zichzelf verloochenen ...
Het is omdat God niets voor zich houdt,
omdat Hij totaal *Liefde* is,
omdat de adem van zijn wezen
milde vrijgevigheid is,
dat de Schepping tevoorschijn komt
en dat ze tegelijk vorm geeft
aan een onuitputtelijk geheim
en aan een eindeloze oproep tot liefde.
Gods bestaan drukt zich volledig uit
in het zich geven...
Hij is God omdat Hij niet anders kan
dan zich geven...
In de Drie-eenheid is God vrij van zichzelf
omdat Hij op geen enkele manier
vastzit aan zichzelf,
omdat Hij in eeuwigheid niets anders is
dan volledige mededeling van zichzelf.

Vanuit dit perspectief is Jezus actueler dan ooit.
Er kan immers niets rampzaliger gebeuren
dan een mens verkeerdelijk te richten
op een vergoddelijking die vals is.
Wat ons verontrust, is niet
dat de mens zich tot God wil uitroepen,

dat is zelfs zijn roeping,
maar dat hij van God een valse god maakt.
Alleen Jezus kan,
door ons de echte God te leren kennen,
ons tot de ware grootheid brengen
die erin bestaat 'wij' te worden in de Ander,
alles wat ons eigen is te behouden,
terwijl wij ons volledig geven aan de Ander...
Om zichzelf te zijn moet men
van bij de oorsprong van het bestaan
gegeven zijn
en men kan pas zichzelf zijn
door deze gave van zichzelf,
zoals God alleen maar zichzelf is
in en door zijn volkomen gave
in de eeuwigdurende Drie-eenheid.

De God die Drie-eenheid is heeft een oneindig respect voor de mens

Wij zijn geen slaven meer,
God is geen Meester.
Wij zijn verbonden in een liefdeshuwelijk,
in een geheim van vriendschap,
wij zijn gehuld in een grenzeloze tederheid,
wij worden geëerd met een *respect*
dat het Kruis tot maatstaf heeft.
En God, die vóór ons staat,
verwacht van ons maar één ding:
dat wij ons hart openhouden
zodat het voor Hem mogelijk is
binnenin ons zijn Leven te leven,
zoals het wezen dat bemint, er vurig naar verlangt
te leven in het wezen dat men bemint,
in de ruimte van licht die de gave van zijn liefde is ...
God kan zich maar aan de mens openbaren
naargelang de mens van gedaante verandert.

De God die één is, is geen eenzaat

Wat voor dwaasheden heeft men
over de Drie-eenheid al niet uitgekraamd
toen men probeerde om aan te tonen
dat de Drie-eenheid tegelijkertijd
onbegrijpelijk is
én toch niet tegenstrijdig!

Voor de mystieke ervaring is er niets eenvoudiger.
Drie-eenheid, dat wil zeggen dat God niet iemand is
die naar zichzelf kijkt en om zichzelf cirkelt,
die geniet van zichzelf,
maar integendeel Iemand is die zich *geeft*.
Dat wil zeggen dat God geen eenzaat is,
dat Hij niet toegewend staat naar een gelaat,
waarmee Hij zichzelf voortdurend zou herhalen
in een afschuwelijk narcisme.

In de Drie-eenheid
staat de Vader toegewend naar de Zoon,
de Zoon naar de Vader
in de liefdevolle omhelzing van de Heilige Geest.
Dat wil zeggen dat God een gemeenschap is,
een in- en uitademen van liefde,
een zelfverloochening,
een eeuwig kind-zijn,
een onuitputtelijk ontstaan,
een nieuwheid die voortdurend ontluikt,
uiteindelijk een onovertrefbare Armoede,
zoals Franciscus het zo goed heeft vermoed.

De Drie-eenheid opent ons voor Gods Hart

De Drie-eenheid opent ons voor Gods Hart.
Zij leert ons dat God niet iemand is
die in bewondering staat voor zichzelf,
die zichzelf in de bloemetjes zet, zichzelf bewierookt,
en in zijn liefde op zichzelf gericht blijft.
Want al het *leven* ontspringt,
ontspringt, ontspringt in Hem
vanuit een communicatie
die van de Vader gaat naar de Zoon,
van de Zoon naar de Vader,
in de eenheid van de Heilige Geest.

De Drie-eenheid leert ons
dat in God er de *Ander* is,
dat in God "*Ik een Ander* is"
dat het *Leven* in God is "*jij bent Ik*",
dat de Vader dat zegt tot de Zoon
en de Zoon tot de Vader,
en de Vader en de Zoon tot de Heilige Geest,
en de Heilige Geest tot de Zoon en tot de Vader.
In God zijn er drie haarden van licht,
drie haarden van liefde,
drie haarden van communicatie
waarin heel het goddelijk Leven
voortdurend vernieuwd wordt
in een onuitputtelijk *geven*.

De Drie-eenheid, hoogste werkelijkheid

De Drie-eenheid is een afgrond van licht en van liefde
die wij eeuwig kunnen ontginnen
zonder ooit de diepste diepte te raken.

En alle dogma's van het christelijk geloof
zijn slechts afstralingen van deze opperste werkelijkheid
waarin Jezus ons vertrouwelijk liet delen.
Alle leiden ze ons uiteindelijk
tot die onbegrensde vrijheid
die haar diepste grond heeft
in Gods zelf-mededeling
want God heeft geen andere manier
om vat te hebben op zijn eigen zijn
dan door het mede te delen.

De God die de mens inperkt wordt afgewezen

Geheel het moderne atheïsme wijst God af!
Al die grote talenten, Marx, Sartre, Camus
weigeren God te erkennen!
Want ze zien Hem als een farao,
als een inperking van de mens,
als een bedreiging van de mens,
als een boycot, een verbod, een begrenzing!
Zoals Sartre het neerschrijft
in deze angstaanjagende slagzin:
"Als God bestaat, is de mens niets!"
Allen hebben zij het zeer sterke aanvoelen dat
als de mens zich rechtop moet houden,
als de mens een schepper wil zijn
en zich aan een avontuur wil wagen
dat de moeite waard is,
hij alleen op zichzelf moet rekenen
en geen beroep meer mag doen op die God
die ons van alle werk en creatieve inspanningen ontslaat,
omdat Hij reeds alles heeft gedaan,
omdat het lot bij voorbaat vastligt,
omdat onze bestemming reeds voor eeuwig is voorbeschikt!
En in naam van de menselijke activiteit
maken zij aanspraak op hun atheïsme
opdat de mens voluit zichzelf zou zijn,
opdat hij heel zijn grootsheid zou bereiken,
en opdat hij tenslotte echt schepper zou zijn !

In zekere zin heeft het moderne atheïsme volkomen gelijk

Wij zijn het absoluut eens met deze moderne wereld
die aan God niet meer kan denken
als aan een grote farao.
Wij kunnen niet meer aanvaarden dat God
een Narcissus is tot in het oneindige toe!
En als de zelf-aanbidding
ons reeds tegenstaat bij een mens
en ons als een veroordeling overkomt,
met zoveel meer reden
kunnen wij ons de goddelijke volmaaktheid niet voorstellen
als een aantrekkingskracht die rond zichzelf cirkelt.
Als God – zoals Nietzsche het in zijn opstandigheid dacht –
een kracht zou zijn waarvan wij radicaal afhankelijk zijn
en die ons zijn wil oplegt
zonder enige verplichting ten opzichte van ons,
als God een eenzaam wezen zou zijn
dat eeuwig zijn genoegen vindt in zichzelf,
als God alleen maar zichzelf zou hebben
en alles tot zichzelf zou herleiden,
dan zou men niet inzien
waarom Hij eerder God zou zijn dan wijzelf,
vermits er toch geen kwalitatief verschil zou zijn
ten opzichte van ons,
omdat Hij evengoed als wij, zou vastzitten in een ik
dat alleen zijn genoegen vindt in zichzelf.

De grote bezwaren vandaag de dag

Het is zeker dat het atheïsme zijn voedsel vindt
in het zich afzetten tegen godsdiensten
die voortdurend achterom kijken
vol interesse voor het verleden
in plaats van toekomstgericht te zijn.
Het is evident dat er niets nog belang heeft
wanneer alles reeds af is!
Nietzsche baseerde zijn atheïsme op zijn beslissing
om schepper te zijn van zijn eigen Heelal.
Hij stelde zich zoals Marx, zoals de Goetz van Sartre
en zoals zovelen van onze tijdgenoten,
'God' voor als Degene die alles reeds voltooide!
Dan blijft er niets meer over
dan zich lijdzaam in te voegen in een Heelal
dat gelijk is aan een afgedankte robot
waarvan de bruikbaarheid nul is en niemendal.
Maar 'God', dat is precies het tegenovergestelde.
Vandaag de dag evengoed als voorheen
stelt het marxisme ons
een bewonderenswaardig programma voor
van vergoddelijking van de mens
en de grote eenzaat die Nietzsche was,
ook hij stelde zich tot opgave,
om in zichzelf een 'Übermensch' te scheppen
die bron en oorsprong zou worden van alle waarden.
En ziedaar! Nietzsche is krankzinnig geworden
en het marxisme heeft zijn bewonderenswaardige ambitie
niet kunnen waarmaken
omdat het niet wist wat dat wil zeggen
de mens te vergoddelijken,
hem een oneindige waarde toe te kennen
en hem schepper te maken van alle waarden.

Dat God over de mens zou beschikken als over een voorwerp, dat kan men niet aanvaarden

Al die moderne godloochenaars beseffen niet
hoezeer wij met hen sympathiseren.
Ook wij zijn mensen.
Ook wij hebben een waardigheidsgevoel,
dat hartstochtelijk is en onverwoestbaar!
Ook wij weten
dat een menselijk geweten onschendbaar is
en dat een mens geen ding is
waar men als koopwaar kan over beschikken.
Ook wij weten dat de mens een subject is
en dat hij echt oorsprong en bron moet zijn
van zijn daden.
En God-Schepper zal ons
in de lijn van de milde vrijgevigheid en de Liefde
- waarin alles gebaseerd is op wederkerigheid - ,
Hij zal ons, in en door Jezus
die zijn Apostelen de voeten wast,
deze nooit volkomen uitspreekbare
en onschatbare openbaring geven
van zijn ware Gelaat.

Gebed van een soldaat in Rusland

De prefatie van de Mis voor de herdenking van de overleden gelovigen zegt, dat wanneer de zekerheid van te moeten sterven ons bedroeft, de hoop op de toekomstige onsterfelijkheid ons troost. Hierover bestaat een overweldigend getuigenis, dat ook uit Rusland komt. In 1972, werd een tekst gepubliceerd in een clandestien tijdschrift. Het is een gebed dat teruggevonden werd in de vest van een soldaat, Aleksander Zacepa, dat hij geschreven had enkele ogenblikken voor de veldslag waarin hij het leven verloor in de tweede wereldoorlog. Ziehier de tekst:

"Luister, o God! Ik heb in mijn leven niet één keer met u gesproken maar vandaag zou ik u hartelijk willen ontvangen. Weet ge, sinds ik nog heel klein was, heeft men mij altijd gezegd dat gij niet bestond ... en ik, als een dwaas, heb het geloofd.
Ik heb uw werken nooit gezien, maar deze nacht, heb ik vanuit de krater van een granaat, de sterrenhemel boven mij gezien. Betoverd door hun schittering, heb ik plots begrepen hoe verschrikkelijk het is misleid te zijn geweest ... O God, ik weet niet, of ge mij de hand zult geven, maar ik zeg het u en gij begrijpt mij ...
Is het niet vreemd dat temidden van een verschrikkelijke hel, het licht mij verschenen is en ik u ontdekt heb? Verder heb ik u niets te zeggen. Ik ben gewoon gelukkig omdat ik u heb leren kennen. Om middernacht moeten we aanvallen, maar ik heb geen angst. Gij kijkt naar ons.
Daar is het signaal! Ik moet vertrekken. Het was goed bij u. Ik zou u nog willen zeggen, en gij weet het, dat de veldslag hard zal zijn: het is mogelijk dat ik deze nacht nog bij u zal aankloppen. Ook al ben ik tot nu toe niet uw vriend geweest ben, zult ge me binnenlaten als ik kom? Maar, wat gebeurt er? Ween ik?
Mijn God, ge ziet wat mij overkomen is, ik begin nu pas klaar te zien ... Tot binnenkort, mijn God, ik vertrek ... het zal mij moeilijk vallen terug te komen. Hoe vreemd, de dood beangstigt mij niet meer. ("Le più belle preghiere del mondo" (De schoonste gebeden ter wereld), Mondadori 2006).

Gesprek met God (over de hemel en de hel)

Een man Gods had op een dag een gesprek met de Heer en zei:
'Heer, ik zou willen weten wat hemel en hel inhouden.'

De Heer leidde de man naar 2 deuren, opende één van de deuren
en liet de man binnenkijken.

In het midden van de kamer was een hele grote ronde tafel.
In het midden van die tafel stond een grote pan met stamppot
die heerlijk rook en maakte dat de man watertandde.
De mensen die rond de tafel zaten, waren echter mager en ziekelijk.
Ze leken erg hongerig.
Ze hielden lepels in hun handen met erg lange handgrepen,
die aan hun armen vastgemaakt waren.
Allemaal konden ze in de pan met heerlijk eten reiken en daaruit
eten, maar omdat de lepels langer waren dan hun armen,
konden ze de lepels niet naar hun mond brengen.

De man rilde bij het aanzien van deze ellende en dit lijden.

God zei:'Nu heb je de hel gezien'

Ze gingen naar de volgende kamer en God opende de deur.
Deze was exact dezelfde als de eerste...
Er stond een grote ronde tafel in het midden van de kamer,
met daarop een grote pan met stamppot
waarvan de man moest watertanden.
De mensen hier waren uitgerust met dezelfde lange lepels,
vastgemaakt aan hun armen.
Maar deze mensen waren wel doorvoed en gezond,
lachend en pratend met elkaar.

De man zei: 'Ik snap het niet, ik snap er niks van!'
'Het is vrij simpel' sprak God, 'je hoeft maar één ding
te weten.
Zie je, zij hebben geleerd om elkaar te voeden,
terwijl de inhalige mensen alleen maar aan zichzelf denken.'

De grote keien eerst

"Is *de pot vol?*"

Tijdens een sessie over tijdsplanning gaf een bejaarde professor aan een groep jonge werknemers in opleiding volgende boodschap mee. Staande voor deze groep mannen en vrouwen zegde hij op een ontspannen toon: "Laten wij beginnen met een praktische proef".

Vanonder zijn tafel haalde hij een glazen bak van ongeveer vier liter en plaatste hem voorzichtig voor zich. Daarna nam hij een dozijn keien ongeveer zo groot als een tennisbal en plaatste die één voor één in de bak. Zodra deze boordevol gevuld was, keek hij de jongeren aan en vroeg hun : "Is de pot vol?". Onmiddellijk daarop luidde het antwoord eensgezind: "Ja". Hij bekeek hen, wachtte enkele seconden en vervolgde : "Werkelijk?". Hij boog zich opnieuw en haalde vanonder de tafel een vat gevuld met kiezelzand. Voorzichtig overgiet hij de grote keien en schudt lichtjes met de bak. Het kiezelzand zijpelt stilaan tussen de keien tot op de bodem van de bak. Opnieuw kijkt de professor naar zijn auditorium en stelt de vraag opnieuw : "Is de pot vol?". Deze keer zijn de "leerlingen" minder formeel en een onder hen antwoordt: "Misschien niet". "Goed" antwoordde de professor. Opnieuw buigt hij zich en haalt vanonder de tafel een pot met zand. Behoedzaam giet hij het zand in de bak. Het zand glijdt langzaam naar beneden en vult stilaan de gaatjes tussen de keien en het kiezelzand. Eens te meer vraagt de professor : "Is de pot vol?" Deze maal antwoordt het auditorium : "Ja!". "Kijkt goed!" zegt de professor. Hij neemt een kruik water van de tafel en ledigt ze helemaal in de bak. Het water zijpelt onzichtbaar tussen de keien, het kiezelzand en het zand.

De bejaarde professor bekeek de jongeren in opleiding en vroeg : "Welke grote waarheid wordt door dit experiment aangetoond?". Hierop antwoordt een economist tot over zijn oren in het werk: "Dit bewijst dat bij een overvolle agenda nog steeds de mogelijkheid bestaat er nog een afspraak aan toe te voegen". Een directeur, een afdelingshoofd en een directiesecretaresse beamen het antwoord van de economist. "Neen" antwoordt de bejaarde professor, "Dit is het niet. De grote waarheid luidt als volgt: "**Als men niet eerst de grote keien in de bak plaatst, kan men ze er daarna niet meer in krijgen**". Een diepe stilte heerste, elkeen werd zich bewust van de grote duidelijkheid van dit voorstel. En de professor vervolgt : "Welke zijn de grote keien van uw leven? Uw werk, uw familie, zich ontspannen, zijn dromen realiseren, zijn leven inzetten of een ander goed omlijnd ideaal?"

De *grote keien van mijn leven*

Wat hoeven wij te onthouden van dit experiment? Het is van belang **eerst de grote keien in ons leven te plaatsen**. Geeft men de voorkeur aan bijkomstigheden (kiezelzand, zand, water) dan vult men er zijn hele leven mee, en zal er niet genoeg plaats of tijd zijn om zich toe te leggen op de belangrijke dingen van het leven. Maar welke zijn die grote keien van mijn leven? In hoofdstuk 5 in de brief aan de Galaten schrijft Paulus: "Gij zijt tot **vrijheid** geroepen ... Stel u uit **liefde** ten dienste van uw naaste. Want de hele wet wordt in één woord vervuld nl. 'Gij zult uw naaste liefhebben als U zelf'... Ik zeg het U : laat U leiden door de Geest ... De Geest is ons leven, laat de Geest ons doen handelen!..." Als wij werkelijk leerlingen van Jezus Christus zijn, dan moeten de grote keien van ons leven zijn : **dialoog, dienstbaarheid, vergevingsgezindheid en broederlijkheid.**

naar een tekst ons toegezonden door
Pierre Uhlig

HET TOUW

(van een onbekend auteur)

Ik vertel je het verhaal van een bergbeklimmer,
bezeten om de hoogste berg te overwinnen.
Maar hij was zó eerzuchtig, dat hij de glorie voor zichzelf wou.
Daarom vertrok hij alleen…
……
Hij klom en hij klom…en het werd later en later…
Voor een rustplaats had hij geen tijd.
Hij bleef maar gaan… en klauteren, en klimmen….
Dan werd het donker…
En op deze hoogte valt de nacht plots….
Zichtbaarheid nul!...Alles werd zwart…
Geen maan…, en de wolken bedekten de sterren.
op nog geen honderd meter van de onzichtbare top.
……
Naast een ravijn gleed hij uit en viel in een absoluut zwart gat.
Hij stortte eindeloos in de aanzuiging van de zwaartekracht.

In een flits zag hij zijn leven voorbij gaan.
Hij wist de dood op seconden nabij.

Maar dan sneed zijn klimtouw hem met een schok bijna midden door.
Yes!
Zijn redding en ervaring hadden hem gered!
Zijn touw had hij in handen.
Daar hing hij dan in de stilte van het gebergte, in de nacht en in de mist…

In hem steeg een kreet omhoog: God help mij!"
Een stem uit het ijle antwoordde: " Wat wil je van Mij?"
" Red me!"
" Denk je echt dat Ik je kan redden?"
" Natuurlijk! U bent God!"
" Snij dan het touw over waaraan je hangt"
Dan werd het weer stil.
De man hield zich stevig vast aan het dikke touw waaraan hij hing…..
…….
…….
Een reddingsteam vond de man enkele dagen later.
Het lichaam hing bevroren aan een touw in de ravijn.
Zijn witte handen klemden zich nog stevig vast aan het touw.
Hij hing één meter boven de bodem van het dal!

.....

En jij?
Hoe hard hou jij vast aan je touw?
Wellicht zegt God ook tot jou: "Snij dat touw door!"
En waarom doe je dit niet en laat je niet los?
Want ook voor jou heeft God de oplossing
wanneer je uitzichtloos naar Hem schreeuwt in je wanhoop.
Want in Gods Woord kan ook jij lezen:
"Want Ik ben de Heer je God
Ik neem je bij je rechterhand en zeg je:
"Wees niet bang, Ik zal je helpen"
Jes 41/13

God is liefde!

Het venster

Een jong koppel komt pas wonen in een nieuwe buurt.

De volgende ochtend, op het moment dat het jonge koppel aan het ontbijten was, zag de vrouw hun buurvrouw de was ophangen aan de wasdraad.

Wat een vuile was! zei ze. Goed wassen kan ze niet.
Misschien heeft ze een nieuw wasprodukt nodig.

Haar man bekeek het hele gebeuren maar bleef stil.

En telkens de buurvrouw haar was te drogen hing gaf ze dezelfde commentaar.....

Een maand later, was de vrouw verrast van een propere was te zien bij de buurvrouw en zei tot haar man:

Kijk! Ze heeft leren wassen. Wie zou haar dat geleerd hebben?

De man zei:
Neen... Ik ben deze morgen wat vroeger opgestaan heb ons venster gekuist!

Zo is ook het leven:
Al wat we zien bij anderen is afhankelijk van de zuiverheid van het venster waardoor men kijkt.
Voordat men kritiek geeft, is het misschien goed de kwaliteit van ons kijken na te gaan.
Zo zullen we dan ook met een helder zicht de goedheid in anderen hun hart zien.

Och ja! Ik zou het vergeten....
Vandaag zie ik je veel beter dan gisteren. En jij?